

A SÁRKÁNYOK FELEMELKEDÉSE

KIRÁLYOK ÉS VARÁZSLÓK- ELSŐ KÖNYV

MORGAN RICE

Morgan Rice

A Sárkányok Felemelkedés

Серия «Királyok És Varázslók», книга 1

Аннотация

Ha úgy gondoltad, hogy a Varázsló Gyűrtje után már nincs miért élned, tévedtél. A Sárkányok felemelkedése Morgan Rice egy újabb szeniális sorozata, amely belemerít minket a trollok és sárkányok világában, oda, ahol a vitézség és a bátorság a legfontosabb, a varázslat és a hit pedig a végzeted. Morgan megint erős karakterekkel tartja izgalomban az olvasót oldalról, oldalra... Minden fantasy rajongónak ajánlom, ezt a remekül összerakott könyvet. - Roberto Mattos, Books and Movie Reviews Az első számú bestseller! Morgan Rice az első számú legtermékenyebb író, ezúttal egy sodró lendületű epikus fantasy-t jelentet meg: a Sárkányok Felemelkedése (Királyok és Varázslók - első kötet) A tizenöt éves Kyra leghőbb vágya, hogy olyan híres harcossá váljon mint az apja, habár ő az egyetlen lány egy férfiakkal teli erődben. Küzdelmei során ráébred, különleges képességére, egy varázslatos erőre és rájön, hogy különbözik mindenki mástól. A születése körülményeit és a róla szóló prófécia titokban tartják, bizonytalanságban tartva őt valódi kilétét illetően. Mikor Kyra nagykorúvá válik a Kormányzó eljön érte, és az epja megpróbálja megmenteni a kényszerházasságtól. A lány megtagadja a kötelességet és elmenekül a veszélyes vadonba ahol

találkozik egy sebesült sárkánnyal és elindít egy eseményláncolatot, ami örökre megváltoztatja a királyságot. Alec, tizenöt éves mikor feláldozza magát a fivérért. Helyet cserél vele és bátyja helyett őt viszik a Lángokhoz, ahhoz a száz lábnyi magasan lángoló tűzfalhoz, ami keletről védelmezi a birodalmat a Trollok seregeivel szemben. A királyság túlsó felén, Merk, a zsoldos arra törekszik, hogy sötét múltját maga mögött hagyja. Küldetése egy erdőn vezet keresztül, célja, hogy Figyelővé válhasson a Tornokokban segítve ezzel a Tűz Kardjának védelmét, ami a királyság mágikus forrását biztosítja. A Trollok is a Kardot akarják. Hatalmas inváziót készítenek elő, hogy örökre lerombolják a királyságot.

Содержание

ELSŐ FEJEZET	15
MÁSODIK FEJEZET	26
HARMADIK FEJEZET	35
NEGYEDIK FEJEZET	48
ÖTÖDIK FEJEZET	62
Конец ознакомительного фрагмента.	76

A SÁRKÁNYOK FELEMELKEDÉSE

(Királyok és varázslók- ELSŐ könyv)

MORGAN RICE

Morgan Rice

Morgan Rice, a tizenhét kötetből álló bestseller, epikus fantasy-sorozat – A VARÁZSLÓ GYŰRŰJE – szerzője, az USA Today első számú bestseller írója, és számos más regénysorozat szerzője. Regénysorozatai közül kiemelendő a VÁMPÍRNAPLÓK című, jelenleg tizenegy kötetet számláló bestseller-sorozat; a TÚLÉLÉS TRILÓGIÁJA, a két kötetből álló posztapokaliptikus thriller (folytatása következik); valamint a legújabb epikus fantasy-sorozat, a KIRÁLYOK ÉS VARÁZSLÓK. Morgan művei audió és nyomtatott kiadásban is megvásárolhatók, és több mint 25 nyelvre fordították le őket.

Morgan örül a visszajelzéseknek, ezért kérjük, látogasson el a www.morganricebooks.com weboldalra, iratkozzon fel az e-mail listára, hogy ezáltal ingyenes könyvhöz és egyéb meglepetésekhez jusson! Töltse le az ingyenes alkalmazást, értesüljön a legújabb, exkluzív hírekről, és keresse bátran az író Facebook-on és Twitteren is!

Lelkes éljenzés Morgan Rice-nak

„Ha úgy gondoltad, hogy a Varázsló Gyűrűje után már nincs miért élned, tévedtél. A Sárkányok felemelkedése Morgan Rice egy újabb zseniális sorozata, amely belemerít minket a trollok és sárkányok világában, oda, ahol a vitézség és

a bátorság a legfontosabb, a varázslat és a hit pedig a végzeted. Morgan megint erős karakterekkel tartja izgalomban az olvasót oldalról, oldalra... Minden fantasy rajongónak ajánlom, ezt a remekül összerakott könyvet.” - Roberto Mattos, Books and Movie Reviews

A Sárkányok felemelkedése már az elejétől egy nagyon erős könyv. Elsőrangú fantasy... A főszereplő küzdelmével kezdődik, ahogy kell, majd hirtelen a lovagok, sárkányok, varázslat hálójába gabalyodunk a szörnyek közé, ahol a végzet sző át minden döntést. Egy jó fantasy regény minden ismérve megtalálható benne. Katonák, csaták... Mindenkinek ajánlott, aki szereti az eposzi fantasyket, hiteles ugyanakkor erőteljes, fiatal főszereplőkkel. - D. Donovan, eBook Reviewer, Midwest book Review

A Sárkányok felemelkedése egy jól felépített regény, könnyű hétvégi olvasmány, egy ígéretes sorozat kezdete. - San Francisco Book Review

“Ha úgy gondoltad, hogy a Varázsló Gyűrűje után már nincs miért élned, tévedtél. A Sárkányok felemelkedése Morgan Rice egy újabb zseniális sorozata, amely belemerít minket a trollok és sárkányok világában, oda, ahol a vitézség és a bátorság a legfontosabb, a varázslat és a hit pedig a végzeted. Morgan megint erős karakterekkel tartja izgalomban az olvasót oldalról, oldalra... Minden fantasy rajongónak ajánlom, ezt a remekül összerakott könyvet.” - Roberto Mattos, Books and Movie Reviews

A Sárkányok felemelkedése már az elejétől egy nagyon erős könyv. Elsőrangú fantasy... A főszereplő küzdelmével kezdődik, ahogy kell, majd hirtelen a lovagok, sárkányok, varázslat hálójába gabalyodunk a szörnyek közé, ahol a végzet sző át minden döntést. Egy jó fantasy regény minden ismérve megtalálható benne. Katonák, csaták... Mindenkinek ajánlott, aki szereti az eposzi fantasyket, hiteles ugyanakkor erőteljes, fiatal főszereplőkkel. - D.Donovan, eBook Reviewer, Midwest book Review

A Varázsló gyűrűjénél minden hozzávaló adott volt az instant sikerhez: a történet, az ellentétek, a varázslat, és a bátor lovagok. Tele van a történet virágzó kapcsolatokkal és összetört szívekkel, csalárdsággal és árulással. Órákig képes szórakoztatni és minden korosztálynál sikert arat. Minden fantasy rajongó könyvespolcán kötelező darab. - Roberto Mattos, Books and Movie Reviews

Rice szórakoztató epikus fantasy-je, a Varázsló gyűrűje a műfaj minden sajátosságát magán hordozza. Erős beállítással dolgozik, amiket az ősi Skócia történelme és a törvénytörő gyakorlatok ihletettek. - Kirkus Reviews

Morgan Rice művei

KIRÁLYOK ÉS VARÁZSLÓK

A SÁRKÁNYOK FELEMELKEDÉSE (Első kötet)

A BÁTORSÁG GYŐZELME (Második Kötet)

A VARÁZSLÓ GYŰRŰJE

A HŐSÖK KÜLDETÉSE (1 kötet)

A KIRÁLYOK SORSA (2. kötet)
A SÁRKÁNYOK SORSA (3. kötet)
A BECSÜLET SIRALMA (4. kötet)
A DICSŐSÉG ESKÜJE (5. kötet)
A HŐSIESSÉG MEGBÍZÁSA (6. kötet)
A KARDOK RÍTUSA (7. kötet)
A FEGYVEREK FOGADÁSA (8. kötet)
VARÁZSLATOK EGE (9. kötet)
A PAJZSOK TENGERE (10. kötet)
AZ ACÉL URALMA (11. kötet)
A TŰZ BIRODALMA (12. kötet)
A KIRÁLYNŐK URALMA (13. kötet)
A TESTVÉREK FOGADALMA (14. kötet)
A HALANDÓK ÁLMA (15. kötet)
A LOVAGI TORNA (16. kötet)
A HARC AJÁNDÉKA (17. kötet)

A TÚLÉLÉS TRILÓGIÁJA

AZ ELSŐ ARÉNA: RABSZOLGAKERESKEDŐK (1 kötet)

ARÉNA KETTŐ (2. kötet)

VÁMPÍRFÜZETEK

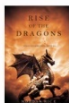
ÁTVÁLTOZVA (#1 Kötet)

SZERETVE (#2 Kötet)

ELÁRULVA (#3 Kötet)

ELRENDELVE (#4 Kötet)
VÁGYAKOZVA (#5 Kötet)
ELJEGYZVE (#6 Kötet)
MEGESKÜDVE (#7 Kötet)
ALAPÍTVÁ (#8 Kötet)
FELTÁMADVA (#9 Kötet)
VÁGYÓDVA (#10 Kötet)
BEVÉGEZVE (#11 Kötet)

KINGS AND SORCERERS

THE SORCERER'S RING

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

Copyright © 2014 by Morgan Rice

Minden jog fenntartva. Az 1976 Copyright Act megengedő kivételeitől eltekintve, jelen kiadvány nem másolható, nem terjeszthető és nem továbbítható semmilyen formában és eszközzel. Nem tárolható adatbázisban vagy más kereshető rendszerben a szerző előzetes engedélye nélkül.

Ez az ebook csak személyes használatra engedélyezett, nem lehet újraértékesíteni vagy átadni másoknak. Ha meg szeretné osztani ezt a könyvet másokkal, kérjük, vásároljon meg egy másik példányt a címzettnek. Ha csak olvassa ezt a könyvet és nem vásárolta meg, vagy nem csak személyes használatra vásárolta, kérjük, küldje vissza és vásárolja meg a saját példányát. Köszönjük, hogy tiszteletben tartja a szerző munkáját.

Ez egy kitalált történet. Nevek, vállalkozások, szervezetek, helyek, események a szerző képzeletének szülöttei. Bármilyen egyezés valós személyekkel, legyen élők vagy holtak, a véletlen műve.

Szeretnél ingyen könyvet?

Iratkozz fel a Morgan Rice email listára, hogy megkapd a 4 könyvet, a 2 ingyenes térképet és az ingyenes applikációt! Iratkozz fel a www.morganricebooks.com oldalon.

TARTALOM

ELSŐ FEJEZET

MÁSODIK FEJEZET

HARMADIK FEJEZET

NEGYEDIK FEJEZET

ÖTÖDIK FEJEZET

HATODIK FEJEZET

HETEDIK FEJEZET

NYOLCADIK FEJEZET

KILENCEDIK FEJEZET

TÍZEDIK FEJEZET

TIZENEGYEDIK FEJEZET

TIZENKETTEDIK FEJEZET

TIZENHARMADIK FEJEZET

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

TIZENHATODIK FEJEZET

TIZENHETEDIK FEJEZET

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

HUSZADIK FEJEZET

HUSZONEGYEDIK FEJEZET

HUSZONKETTEDIK FEJEZET

HUSZONHARMADIK FEJEZET

HUSZONNEGYEDIK FEJEZET

HUSZONÖTÖDIK FEJEZET

HUSZONHATODIK FEJEZET

HUSZONHETEDIK FEJEZET

HUSZONNYOLCADIK FEJEZET

HUSZONKILENCEDIK FEJEZET

HARMINCADIK FEJEZET

„Sorsának ember néha mestere,
Nem csillagjainkba Brutus, a hiba,
Hanem magunkban, kik megbókolunk.”
William Shakespeare – Julius Caesar

ELSŐ FEJEZET

Kyra a füves domb tetején állt, csizmája alatt ropogott a fagyos talaj, míg a hópelyhek lustán kavarogtak körülötte. Megpróbált, a harapós hideget figyelmen kívül hagyva, célozni az íjával. Hunyorított, majd kizárta a világot. Nem hallotta már sem a szélvihart, sem a holló károgását, egyedül arra a vékony nyírfára koncentrált, ami a lilába hajló fenyők között fénylett negyvenyardnyira. Innen se a bátyjai se az apja emberei nem tudták volna eltalálni és ez még eltökéltebbé tette. A legfiatalabb akart lenni az egész csapatból, az egyetlen nő, aki képes rá, akinek sikerül a lövés...

Sosem tudott beilleszkedni igazán. Egy része, természetesen, szerette volna, ha olyan tud lenni, mint amilyennek látni akarják – de hogy más lányokkal töltse az időt, és a házimunkával bajlódjon... Nem az ő világa volt. Az apja lányaként egy harcos lelkével bírt és nem akarta az életét elkényelmesedve a várfalak között leélni. Tudta, hogy az apja szereti, de sosem úgy tekintett rá, ahogy azt Kyra remélte hiába volt jobb lövész, mint a férfiak többsége. Pedig még apja legjelesebb céllövőjét is legyőzte, és bármit megtett volna, hogy bebizonyítsa, közéjük tartozik.

A lány leginkább a Volis síkságon szeretett gyakorolni, távol az erődtől, távol mindentől. Itt volt a kedvenc helye, a fennsík tetején, messze az erőd kőfalaitól. Szép, keskeny, nehezen eltalálható fák nőttek a fennsík lábánál, nyilainak puffanása

visszhangzott a falu felett, amikor gyakorolt. Egy fa sem volt biztonságban tőle, a legtöbb már magán viselte a nyílveesszők okozta sebeket.

Apja íjásza a mezőkön szaladgáló egereket nézték ki célpontnak, viszont mikor ezzel Kyra is megpróbálkozott, szinte belebetegedett. Nem bírt élő céltáblát használni, hiába lett volna gyerekjáték számára az apró egerek lenyilazása. Értelmetlennek tartotta, hogy egy élőlény mindenféle cél nélkül pusztuljon el. Elhatározta, nem fog eleven áldozatra löni, hacsaknem valami veszélyes lény támadja, mint például egy farkasdenevér. Egy éjszaka ezek a rémséges teremtmények túl közel merészkedtek apja várához és Kyra nem érzett lelkiismeret-furdalást, amiért lelőtte őket. Főleg mivel az öccsét, Aidant, is megharapták és egy fél holdtőlteig beteggé tették őt.

A farkasdenevérek voltak a leggyorsabb élőlények, és Kyra tudta, ha képes eltalálni akárcsak egyet is, főképp éjjel, akkor bármit el tud. Egy egész éjszakát lövöldözéssel töltött, és napkeltekor izgatottan figyelte, hogy farkasdenevérek takarják be a földet, és a nyilai tüskeként állnak ki belőlük. A falusiak ámultak, csodálták fiatal úrnőjüket és hálásak voltak neki, amiért megtizedelte a szörnyeket.

Kyra kényszerítette magát, hogy a lövésre koncentráljon. Lelki szemei előtt lepergett az egész mozdulatsor. Láta magát, ahogy felemeli az íjat, odahelyezi az álla alá és hezitálás nélkül lő. Tudta, az igazi lövés megtörténik, mielőtt még elengedné a nyilat. Tizennégy éves kora ellenére sok íjászt látott már, akik habozva

húzták hátra az íjat, és már akkor tudta, hogy a lövésük nem fog célt érni. Vett egy mély lélegzetet aztán egyetlen mozdulattal felemelte az íjat, megfeszítette, és már lőtt is. Nem volt szükség rá, hogy megnézzze vajon eltalálta-e a fát.

Egy pillanattal később halotta a puffanást, de addigra már másfelé nézett, új célpont után kutatva.

Halk morgást hallatszott a lábánál. Lepillantott Leora, a farkasára, aki mindig a lábnyomában járt. A felnőtt állat a derekáig ért és fajtája kiváló példányai közé tartozott. Mindig védelmezte Kyrát, ahogy a lány is megóvta őt, ha szükség úgy kívánta. Kettősük elválaszthatatlan páros alkotott, az emberek megszokták már kettőjük látványát. Sehová sem tudott menni Leo nélkül, a farkas mindig mellette loholt, csak akkor tűnt el, ha mókus vagy nyúl keresztezte útjukat, igaz akkor órákra képes volt elcsámborogni.

- Nem felejtettelek el fiú - mormolta Kyra a zsebébe nyúlva, ahonnan előhúzta az aznapi lakomából maradt csontot. Leo kikapta a kezéből és a csonttal a szájában boldogan ügetett mellette, ahogy elindultak.

Séta közben látszott Kyra lehelete. Íját átvette a vállán, majd kezét lehelte, hiszen teljesen átfagytak az ujjai. Átvágott a széles, lapos fennsíkon és körbenézett. Innen belátta az egész vidéket. A környéket Volis gördülő hegyei keretezték, melyek általában zöldnek tűntek a rengeteg fától, de most mindent belepett a hó. Az Escalon Királyság északkeleti csücskében elterülő vidék az apja birtoka volt. Innen felülről jól szemügyre lehetett venni

az erődöt, a falusiak és a harcosok jövés-menését. Szerette tanulmányozni az ősi falakat, a bástyák és tornyok formáit. A vár magasán a környék fölé magasodott, sok épülete a négyemeletnyi magasságot is meghaladta, és bástyák foglalták keretbe a falakat. A távolabbi felén egy kör alakú torony állt, a nép számára épülne kápolna, azonban Kyra számára mást jelentett. Olyan hely volt a falakon belül, ahová felmászhatott, és egyedül csodálhatta a környéket. A kőkomplexumot egy mocsár vette körbe, egyedül egy nyílegyenes út és egy kőhíd szakította meg az ingoványt. A mocsár körül újabb töltések, hegyek és falak következtek, ideális, jól védhető, lakhelyet biztosítva a régi Király legfontosabb lovagjának – az apjának.

Volis volt az utolsó erődítmény a Lángok előtt, csupán néhány napi lovaglásra Androstól, Escalon fővárosától. Az erőd számos nagyszerű harcosnak nyújtott otthont a Király csapatából, ugyanakkor egyfajta menedékként is szolgált a parasztok és földművesek százainak, akik a falak körül éltek a védelem reményében.

Kyra tucatnyi agyag kunyhót látott a hegyek között megbújva, a vár külterületén. A kéményekből füst szállt fel, a földművesek sietve készültek a hidegre, és az éjszakai fesztiválra. Az a tény, hogy a falusiak a falakon kívül laktak és mégis biztonságban érezték magukat, egyedül az apja tekintélyéből fakadt. A biztonságot egy egyszerű kürt szavatolta. Ha megszólalt, mindenki összegyűlt.

Lenézve a felvonóhídra rengeteg embert látott –

földműveseket, susztereket, henteseket, kovácsokat és természetesen harcosokat – akik ki-, bejáráltak az erődbe. A falakon belül nem csak éltek és gyakorlatoztak az emberek, de a vár kövezett főtere volt a kereskedők találkozóhelye is. Mindennap felállították a standjaikat, eladták áruikat, kereskedtek az elejtett vadakkal, egzotikus ruhákkal, fűszerekkel, vagy messze földről származó édességekkel. A vár udvarán mindig valami egzotikus illat terjengett. Kyra órákig tudott bóklászni és ismerkedni az illatokkal... A sült hús, egy egzotikus tea... A vásár megannyi felfedeznivalót kínált. A falakon túl, a távolban, a szívének oly kedves kör alakú gyakorlótér terült el, a Harcosok Kapuja, amit alacsony kőfal vett körül. Kyra állandó izgalommal figyelte, amint a katonák egyenes sorokba fejlődnek lovaik hátán és megpróbálják eltalálni lándzsáikkal a célt, a fákra függesztett pajzsokat, vagy karddal gyakorlatozva küzdenek a nyílt tér közepén. Sóvárogva gondolt rájuk, hisz velük szeretett volna gyakorolni...

Kyra hirtelen egy hangra lett figyelmes, amely olyan ismerős volt számára, mint a sajátja, és a kapu irányából hallatszott. Rögtön megfordult, várt és figyelt. Felbolydult a tömeg. A főúton nyüzsgés támadt, aminek a közepén felfedezte öccsét, Aidant, a két bátyjával, Brandonnal és Braxtonnal, az oldalán. Kyra feszülten figyelt. Szorongást érzett öccse hangjában és két bátyja felbukkanása sem ígért sok jót.

Hunyorítva figyelte őket és hasonló haragot érzett magában, mint amikor az íját szokta megfeszíteni. Aidan kettejük között

jött, egy-egy karját két oldalról fogták és vitték az erődből kifelé. Mindketten egy fejjel magasabbak voltak nála. Aidan alacsony termetű, bár korához képest épp megfelelő magas volt, hisz még csak a tízedik születésnapját töltötte. Vele szemben két bátyja már tizenhét és tizennyolc is elmúlt. Le se tagadhatták, hogy testvérek. A barna hajuk, és az arcuk formája hasonlatossá tette őket egymáshoz, de mégis sok mindenben különböztek. Aidan vékony, érzékeny fiú benyomását keltette, különösen sebezhetőnek tűnt bátyjai gyűrűjében. A két fivérnek hasonló testfelépítése volt: erős állkapocs, széles váll, sötétbarna szem és hullámos, barna haj. Braxton és Brandon felnyírva hordta a sajátját, míg Aidannek a szemébe lógott gondozatlanul. Kyra kilógott közülük a sorból. Neki világosszőke haja és szürke szemei voltak. Vékony testalkattal és sápadt arccal. Szótt harisnyájában, gyapjú tunikájában és köpenyében magasnak tűnt korához képest. Magas homloka és kis orra olyan szembetűnő volt, hogy gyakran többször is megbámulták az emberek. Különösen most, hogy érkezett a tizenötödik születésnapja, kezdte észrevenni a rajta felejtett pillantásokat. Feszengett tőlük, hisz nem szerette felhívni magára a figyelmet és nem is gondolta magáról, hogy különösebben szép lenne. A kinézetével sosem törődött, egyedül az edzés, vitézségének és bátorságának bebizonyítása kötötte le a figyelmét. Természetben sokkal jobban hasonított az apjára, mint a bátyjai. Mindig kereste a tükröben, hogy apja tekintetéből mennyi van meg benne, de mégis, bármennyire is meresztgette a szemét, nem sok mindent

talált.

- Azt mondtam, engedjete el! – kiabálta Aidan, hangja tisztán elhallatszott Kyráig. Mindenkinél jobban szerette az öccsét és összerándult a gyomra az idegességtől, ahogy figyelte őket. Miután édesanyjuk korán kényszerült elhagyni őket, a lány úgy érezte, gondoskodnia kell Aidanról helyette is.

Úgy figyelte a hármast, mint egy prédára leső oroszlán. Mellette Leo is vicsorgott, a szőr felborzolódott a hátán. A farkasnak se tetszett jobban a jelenet, mint a gazdájának.

Brandon és Braxton durván vonszolták végig öccsüket az úton, egyre távolabb kerülve az erődtől. Megpróbáltak egy lándzsát a kezébe adni, ami szemmel láthatóan túl nagy volt neki. Aidan mindig is könnyű célpontot szolgáltatott a fivéreinek és ők ezt gyakran ki is használták. Erősek voltak és valamilyen szinten bátrak is, de inkább hősködtek, mintsem valódi képességeiket fitogtatták volna. Gyakran keveredtek olyan bajba, amiből aztán nem tudtak maguktól kimászni. Idegesítőek voltak...

Kyra némi szemlélődés után felismerte, hogy mi zajlik odalent: Brandon és Braxton magukkal cipelik Aidant vadászni. Észrevette a boros iszákot egyikük kezében és rájött, hogy két fivére már igencsak kaptatos. Felháborodottan sóhajtott és feléjük iramodott. Nem elég, hogy meg akarnak ölni egy ártatlan állatot, de még magukkal is hurcolják öccsüket.

A lány ösztönei működésbe léptek és akcióba lendült: lefutott, hogy szembeszálljon velük, Leo szorosan követte őt.

- Elégi idős vagy már - mondta Brandon Aidannek, miközben

megállás nélkül taszigálták tovább.

- Itt az ideje, hogy végre férfivá válj - tette hozzá Braxton.

Lefelé rohanva a dombon, Kyra tudta, nem kell sok, hogy utolérje őket. Lefutott az útról Leoval a nyomában, majd közvetlenül előttük állt meg erősen zihálva, de elzárva az útjukat. A bátyjai megtorpantak és meredten néztek rá, míg Aidan arca hirtelen bizakodóvá vált.

- Eltévedtél? - vetette oda Braxton türelmetlenül.

- Elzárod az utunkat. – szól Brandon elutasító hangon. - Menj vissza a nyilaidhoz meg a pálcikáidhoz.

Mindkettő gúnyos kacajban tört ki, míg ő a homlokát ráncolva előrelépett, miközben Leo morogni kezdett. Fivérei idegesen összenéztek.

- Vidd innen azt a bestiát - követelte Braxton, próbálva némi bátorságot erőltetni a hangjába, de közben szorosabban markolta a lándzsáját.

- Hova akarjátok vinni Aidant? – kérdezte komolyan, bátran szembenézve velük. Figyelmen kívül hagyta, hogy bátyja láthatóan félt a farkastól. Hirtelen elcsendesedtek, és az arcuk meredtté vált.

- Oda visszük, ahová csak akarjuk – felelte Brandon hűvösen.

- Eljön velünk vadászni és megtanul végre férfiként viselkedni – jelentette ki Braxton, kissé gúnyosan, megnyomva a férfi szót, hogy a sértés biztosan célba találjon.

Látva Aidan riadt tekintetét, Kyra nem tárgított.

- Még túl fiatal – kötekedett tovább, mire Brandon összevonta

a szemöldökét.

- És mégis ki szerint?

- Én mondom!

- Talán te vagy az anyja? - kérdezte Braxton gúnyosan.

A lány hirtelen eltelt haraggal, azt kívánva, bárcsak tényleg itt lenne az anyjuk és hallaná ezt.

- Annyira csak, mint ahogy te az apja – vágott vissza.

Ott álltak a feszült csendben, mikor Kyra ránézett Aidanre, aki rémült szemekkel nézett vissza rá.

- Aidan - kezdte Kyra nyugodtan - ez az, amit csinálni szeretnél?

A fiú szégyenkezve nézett a föld felé. Csöndesen állt ott, kerülve nővére pillantását és Kyra tudta, túlságosan fél ahhoz, hogy kiálljon magáért és ellentmondjon két bátyjának.

- Tessék, hallhattad – vont vállat Braxton. - Nem ellenkezik.

Kyra ott állt, égő haraggal, azt kívánva, bárcsak megszólalna az öccse, de nem akarta kényszeríteni.

- Nem tanácsos elvinni vadászni. - Kyra megpróbálva a józan eszükre hatni. - Vihar közeleg. Hamarosan sötétedik és az erdő számos veszélyt rejt. Ha mindenképp meg akarjátok tanítani vadászni, vigyétek akkor, mikor már idősebb lesz, vagy legalább az idő megfelelő.

Bosszúsan néztek vissza rá.

- Mit tudsz te egyáltalán a vadászatról? - kérdezte Braxton - Mit ejtettél már el a fáidon kívül?

- Megharapott bármelyikük is utána? – kontrázott Brandon.

Mindketten nevetésben törtek ki, míg Kyra bosszúsan figyelte őket, találgatva mit tehetne. Ha Aidan nem szólal meg, nem fog tudni segíteni rajta...

- Túl sokat aggódsz hűgunk - közölte végül Brandon. - Semmi sem fog történni Aidannel, vigyázunk rá. Csak keményebbé akarjuk kicsit tenni, nem pedig megölni. Tényleg azt hiszed, te vagy az egyetlen, aki törődik vele?

- Apánk is törődik vele - mondta Braxton. – Talán csalódást akarsz okozni neki?

Kyra hirtelen a válluk felett elnézve, az toronyban megpillantotta az apjukat, aki a nyitott ablakból figyelte őket. Különösen nagy csalódottságot érzett, hogy nem állította le ezt az egészet.

Megpróbáltak elindulni, azonban Kyra egy tapodtat sem mozdult a helyéről. Meg akarták lökni, de ekkor Leo morogva állt közéjük és jobbnak látták, ha visszalépnek.

- Aidan, még nem késő – sóhajtott. - Nem kell ezt csinálnod. Vissza akarsz jönni velem az erődbe?

Vizslatva figyelte öccse kínban forgó szemeit. Hosszú csend telepedett a tájra, csak a szél süvítése és a hópolyhek halk suhogása hallatszott.

Hosszas feszengés után végül megszólalt a fiú.

- Vadászni akarok - motyogta alig hallhatóan.

A két fivér ezt hallva határozottan félretolta Kyrát. Megragadták Aidant, a lányt pedig félrelökték és továbbindultak. Hűguk figyelte, ahogy az erdő felé tartanak és egyre nagyobb

keserőséget érzett a gyomrában.

Visszafordult az erőd felé, felnézett a toronyba, de az apját már nem látta ott.

Addig nézte a három testvérét, míg azok el nem tűntek a kavargó hóesésben, a Tövis Erdő szélén. Végtelen szomorúságot érzett, hiszen elrángathatta volna Aidant, de nem akarta őt megszégyeníteni. Tudta, hogy el kellene engednie mégsem bírta tétlenül figyelni ezt az egészet. Valami legbelül nem engedte, hogy megtegye. Szinte érezte a veszélyt és egyébként is, ma, a Téli Hold estéjén, minden sokkal veszélyesebb volt. Nem bízott a fivéreiben. Bár gondolta, hogy nem akarják bántani Aidant, de mindketten felelőtlenek és durvák, és ami a legrosszabb túlságosan is magabiztosan viselkedtek...

Kyra nem tudott tovább várni. Ha az apja nem cselekszik, akkor majd ő fog. Elég idős már, nincs szüksége engedélyre senkitől. Futásnak eredt Leoval az oldalán, végig az országúton egyenesen a Tövis Erdőbe.

MÁSODIK FEJEZET

A Tövis Erdő komor, sötét foltként terült el az erőtől nyugatra. Ahogy Kyra lassan lépkedett Leoval az oldalán, csizmája alatt hó és a jég ropogott. Felnézett. Szinte eltörpült a hatalmas tövisfák mellett, amik viharok számtalan sorát kiállták már. Ősi fák voltak ezek, koromszínű törzsszel, bütykös ágakkal és fekete levelekkel. Átkozott egy hely, ahonnan még soha semmi jó nem került elő. A katonák minduntalan sérülésekkel, kisebb-nagyobb zúzódásokkal tértek vissza innen, és többször is trollok törtek át a Lángokon, majd ebben az erdőben rejtőztek el, hogy foglyokat ejtsenek vagy megtámadják a falusiakat.

Kyra fázott, ahogy a fák között lépdelt. Sokkal hidegebb volt itt, mint a mocsárnál, bár ez ellentmondott a józanésznek. A tövisfák kizárták a napfényt, nehézzé tették a levegőt. Itt minden más volt... A sötétség mélyebb, a levegő hidegebb, a víz nedvesebb, a korhadó fák szaga pedig megülte a levegőt. Feszülten figyelt minden neszre és minduntalan testvéreit átkozta. Veszélyes volt idejönniük fegyveres kíséret nélkül, különösen szürkületkor, pláne ma! Minden hangra megriadt és kapkodva nézett körbe, mikor messziről egy síró állat hangja hallatszott. Fejét ide-oda forgatva kereste a hang forrását, de a fák túlságosan sűrűn álltak egymás mellett. Leo azonban a levegőt szaglászta, felkapta a fejét, majd hirtelen a hang felé iramodott.

- Leo! – kiáltott utána csalódottan a lány, de hiába próbálta

visszahívni.

Bosszúsan sóhajtott, de tudta, hogy Leo mindig otthagyja, ha prédát érez a közelben. Nem hibáztatta, hisz neki is ennie kell. Tudta, hogy vissza fog térni végül.

Kyra egyedül folytatta útját, miközben körülötte az erdő egyre sötétebbé vált, megnehezítve ezzel, hogy kövesse testvérei nyomát. Már épp feladta volna, mikor hirtelen a távolban nevetés harsant. A hang felé fordulva átkúszott a sűrű fák között, míg meg nem megpillantotta testvérei fejét maga előtt.

Visszahúzódott, hogy tartsa a távolságot. Tudta ha Aidan észreveszi, zavarttá válik majd és elküldi megint. Eldöntötte, hogy az árnyékból figyelni majd az eseményeket és vigyáz, nehogy bajba kerüljenek. Jobb lesz Aidannak, ha nem szégyenül meg, és végre férfinak érezheti magát...

Egy gally reccsent a lába alatt mire Kyra rögtön összehúzódott, aggódva, hogy a zaj miatt talán észreveszik, de bátyjai részegségükben figyelmetlenné váltak, és a köztük lévő harmincyardnyi távolság is segített. A hangot elnyelte a nevetésük. Láttá Aidan testtartásából, hogy még mindig feszült, és úgy tűnt lassan a sírás határán áll. Görcsösen szorongatta a lándzsáját, mutatva, hogy már férfi, de a lándzsa túl nagy volt hozzá képest és a súlyát sem igazán bírta megtartani.

- Gyere fel ide - fordult oda Braxton Aidanhez, aki pár lépéssel lemaradt mögötte.

- Mitől félsz annyira? - kérdezte Brandon látva reszkető öccsét.

- Nem félek – vágta rá Aidan sértődötten.

- Csendet! – mordult fel Brandon, kinyújtott tenyerét Aidan elé tartva. Hangjában most először komolyság csendült. Braxton is megállt és feszülten figyeltek.

Kyra fedezéket keresett egy fa mögött, ahonnan jó rálátása nyílt a fivéreire. Nem volt nehéz dolga, a fiúk fenn álltak egy magaslaton és meredten néztek előre, mintha láttak volna valamit.

Óvatosan előrébb kúszott, hogy jobban lássa őket, majd megállt két fa között, és megpillantotta mit is néznek feszült figyelemmel. Amott a tisztáson egy vaddisznó eszegette a makkokat. Azonban nem egy hétköznapi vaddisznót sodort eléjük a sors. Egy hatalmas Fekete Szarvú Vaddisznó, a legnagyobb, amit életében látott... Fehér agyara és három éles szarva meredt előre, amelyek közül az egyik az orrából a másik kettő a feje két oldalán állt ki. Ritka példány volt és a mérete ellenére igen fürgén mozgott. Mindenki rettegett ettől az állattól, és még a legtapasztaltabb vadászok sem szívesen találkoztak vele.

Bajban voltak.

Kyrának borsódzott a háta, és azt kívánta Leo bárcsak mellette lenne, ugyanakkor annak is örült, hogy nincs itt, mert bár bizonyára nekitámadt volna a másik állatnak, nem volt benne biztos, hogy ezt a csatát ki nyerné meg. Kyra előrébb lépett, óvatosan levette az íjat a válláról, majd megragadott egy nyilat is. Megpróbálta kiszámolni milyen messze lehet a vaddisznó a fiúktól, milyen mesze van ő – és rájött, hogy nem túl rózsás a

helyzet. Túl sok fa állt előtte mintsem tiszta rálátása legyen a lövéshez, és egy ekkora állatnál nem adódik lehetőség második próbálkozásra. Nem gondolta, hogy egy nyíl leteríti majd.

Kyra látta a félelmet kiülni testvérei arcára, majd Brandon és Braxton gyorsan elfedték ijedségüket némi hősködéssel, amely most meggyőződése szerint leginkább az itálnak volt köszönhető. Mindketten felemelték a lándzsáikat és tettek pár lépést előre. Braxton látta, hogy Aidannek földbe gyökerezett a lába, majd megragadta a fiút a vállánál fogva és pár lépést előre kényszerítette.

- Itt az esély, hogy férfit faragjunk belőled! - jelentette ki Brandon.

- Én... Félek. – Aidan hangja alig volt több mint suttogás.

Brandon és Braxton gúnyosan egymásra néztek és felkacagtak.

- Félsz? És szerinted mit mondana apa, ha hallaná ezt?

A vaddisznó közben felfigyelt rájuk, felemelte a fejét, körbejáratta sárga szemeit majd rájuk bámult és arca vicsorgásba rándult. Kinyitotta a száját, megmutatta agyarait és miközben csöpögött a nyála, valahonnan a gyomra mélyéről egy iszonyatos üvöltés szakadt fel. Kyra még ebből a távolságból is érezte a félelmet, és csak elképzelni tudta Aidan mennyire félhet szemtől szembe a bestiával.

Még mielőtt késő lett volna előre szaladt, ügyelve a szélirányra és már csak pár lépés választotta el a testvéreitől mikor rájuk kiáltott.

- Hagyjátok békén!

Harsány hangja szinte vágta a csendet, fivéréi pedig dermedten fordultak felé.

- Elég legyen a móka mára - tette hozzá nyugodtan - eresszétek el.

Miközben Aidan megkönnyebbült, Brandon és Braxton összevont szemöldökkel tekintettek rá.

- Mit tudsz te? – csattant fel Brandon. - Hagyd békén a férfiakat!

A vaddisznó vicsorogva közeledett feléjük, miközben Kyra is egyre idegesebb lett. Előre lépett.

- Ha elég bolond vagy, hogy kikezdj ezzel a szörnyeteggel, akkor rajta – mondta -, de Aidant küld ide hozzám.

Brandon a homlokát ráncolta.

- Aidan jó helyen van itt – jelentette ki Brandon fölényesen. - Most fog megtanulni harcolni, igaz Aidan?

Aidan szótlánul állt, bénultan a félelemtől.

Kyra már azon gondolkodott, hogy még egyet lép előre és megragadja Aidan karját, mikor egy susogó hangot hallott a tisztás felől. Odakapta a fejét. A vaddisznó fenyegetően, lépésről lépésre közeledett.

- Nem fog támadni, ha nem provokáljátok - sürgette Kyra a testvéreit. - Hagyjátok elmenni!

Ők azonban nem figyeltek rá, mindketten vaddisznó felé fordultak, felemelve a lándzsájukat. Előresétáltak a tisztásra, hogy bebizonyítsák maguknak mennyire bátrak.

- Én a fejét célzok majd – kezdte Brandon.

- Én pedig a torkát - folytatta Braxton és mindketten irányba álltak.

A vaddisznó egyre hangosabban vicsorgott, szélesebbre tátotta száját, amiből csorgott a nyál. Tett még egy fenyegető lépést.

- Gyertek vissza – kiáltott feléjük Kyra kétségbeesetten.

Azonban a fiúk inkább előreléptek egyet, felemelték lándzsáikat majd hirtelen elhajították azokat.

A lány bizonytalanul nézte, amint a lándzsák a levegőbe repülnek, és közben felkészült a legrosszabbra.

Döbbsen figyelte, amint Brandon lándzsája megsebzí az állat fülét, elég vért serkentve ki, hogy az még idegesebb legyen, miközben Braxton dobása méterekkel kerüli el a bestia fejét.

A fiúkon most először látszott a félelem. Tátott szájjal, döbbsen álltak, látszott, hogy az italból nyert bátorságukat felváltotta a félelem.

A vadkan felbőszülve leszegte a fejét, ijesztő hangokat hallatott és hirtelen megiramodott.

Kyra döbbsen nézte, ahogy lecsap a testvéreire. A vadkan gyorsabb volt mint bármi, amit életében látott, és a mérete ellenére olyan gyorsan szaladt a fagyos fűben, mint egy szarvas.

Ahogy közeledett Brandon és Braxton megpróbáltak az ellenkező irányba szaladni, hogy mentsék az életüket, de esélyük sem volt lelagyni a bestiát.

Aidan ottmaradt, földbe gyökerezett lábbal, egyedül, a félelemtől lelagyva. Tátott szájjal állt, a lándzsa is kiesett a

kezeből. Kyra tudta, a lándzsa sem sokat segített volna rajta, hiszen nem lett volna képes megvédeni magát. Egy felnőtt férfi sem tudta volna... A vadkan egyenesen Aidan felé vágatott.

Kyra szíve egyre hevesebben vert.

Gondolkodás nélkül előrelendült a fákat kerülgetve, maga előtt tartva az íját, tudva, hogy csak egy lövése van, és annak tökéletesnek kell lennie. Tudta, nehéz lesz, még akkor is az lenne, ha a vadkan nem mozogna, de így... Teljesen bepánikolt. Ha túl akarják élni, muszáj a lövésnek tökéletesnek lennie.

- Aidan, feküdj a földre! - kiáltotta.

A fiú először nem mozdult, így elállta az útját, gátolta a tiszta lövést és Kyra tudta, már abban a pillanatban, mikor megemelte az íját, ha öccse nem mozdul az utolsó esélyük is kárba fog veszni. A fák között botladozott, a lába megcsúszott a havon és egy pillanatig úgy érezte, hogy minden elveszett.

- AIDAN! - kiáltotta újból.

Valami csoda folytán szavai ezúttal eljutottak a fiúhoz, aki az utolsó másodpercben végre a földre vetette magát, szabad rálátást biztosítva Kyrának a célpontra.

Ahogy a vaddisznó vágatott felé, az idő lelassult. Úgy érezte, egy alternatív világba lépett. Egy olyan dolog ébredt fel benne, amit eddig nem tapasztalt és nem is értette igazán az új érzést... A világ beszűkült és egyetlen helyre fókuszálódott. Hallotta a saját szívverését, légzését, a levelek susogását és egy varjú távoli káromását. Sokkal többet érzett az univerzumból, mint valaha. Egy olyan birodalomba lépett, ahol az univerzum és ő eggyé

váltak...

Kyra kis csípést érzett a tagjaiban, egy meleg, tüskés energiát, amit még sosem tapasztalt. Olyan érzés volt, mintha egy idegen akarná elfoglalni a testét. Mintha egy nagyobb és sokkal erősebb valaki lenne...

Kisöpörte a gondolatait, csak az ösztönei vezették és ez az új energia áramlott az ereiben. Kitámasztotta a lábát, felemelte az íjat, ráhelyezte a nyilat és lőtt.

Tudta, már amikor elengedte az íjat, hogy ez egy különleges lövés lesz. Nem kellett odanéznie, érezte, hogy oda tart a nyíl ahová szánta, a fenevad jobb szemébe. A nyíl majd egy lányt bevágott a vaddisznóba, mielőtt megállt.

A fenevad felmordult, a lábai kicsúsztak alóla és a pofájára esett, közvetlen a hóba. Keresztülcsúszott a tisztáson, miközben vonaglott. Végül Aidantól egy lányira állt meg, olyan közel, hogy szinte meg lehetett érinteni.

Kiterült a földön, miközben Kyra előrelépett felajzott íjjal a kezében, megállt a vadkan felett és egy újabb lövést eresztett hátul a koponyájába. Végre abbahagyta a mozgást.

A lány némán állt a tisztáson. Szíve hevesen vert, az idegei lassan nyugodtak csak meg, az energia elhalványult és meglepetten eszmélt rá mit is tett. Tényleg végrehajtotta ezt a lövést?

Rögtön eszébe jutott az öccse és amint megölelte őt, Aidan olyan bizalommal nézett fel rá, mintha az anyja lenne. A szemében még ott látszott a félelem, de sértetlen maradt. Kyra

megkönnyebbülten felsóhajtott, mikor látta, hogy nem esett bántódása.

Hátrafordult két bátyjához, akik a tisztáson feküdtek és sokkoltan, félelemmel nézték őt. De látott valamit a tekintetükben, ami nyugtalanította őt. A gyanú. Hogy ő különbözik tőlük. Egy kívülálló. Úgy néztek rá, amit Kyra látott már korábban is, ritkán, de elégszer ahhoz, hogy elraktározza magában. Megfordult és lenézett a lábainál fekvő halott szörnyre, miközben azon töprengett, hogy tizenöt éves lányként, miként volt erre képes. Túlmutatott a képességein. Ez nem csak egy szerencsés lövésen múlt...

Mindig is volt valami, ami miatt különbözött másoktól. Ott állt némán, és képtelen volt megmozdulni. Mert ami ma igazán megrázta, az nem a vadkan felbukkanása, hanem a fivérei szemében látott hitetlenkedés. Már milliószor felötlött benne egy kérdés, de eddig nem engedte, hogy tudatosodjon benne, ezúttal azonban halkan felsóhajtott magában. Kénytelen volt feltenni a kérdést, amire sürgősen választ kellett kapnia...

Ki ő valójában?

HARMADIK FEJEZET

Visszafelé úton Kyra a testvérei mögött sétált figyelve, ahogy görnyedeznek a vaddisznó súlya alatt. Aidan mellette ment, míg Leo a sarkában ügetett. A vadászat után visszatért hozzájuk. Brandon és Braxton keményen megküzdöttek minden lépésért, miközben a lándzsáikra kötözött vadállatot a vállukon cipelték. Mióta kiértek az erdőből zord kedvük jelentősen megváltozott főleg, miután apjuk erődje is látótávolságba került. Minden egyes lépéssel egyre magabiztosabbakká váltak, lassan visszanyerték arrogáns önmagukat, nevetgélve viccelődtek a zsákmányuk felett.

- Az én lándzsám sebesítette meg - hencegett Brandon Braxtonnak.

- De - kontrázott rá Braxton - az én lándzsámon változtatott irányt és így került Kyra nyila elé.

Kyra arca elnyúlt a hazugságaikat hallgatva. Disznófejű bátyai már magukat győzködték a saját történetükről, és úgy tűnt lassan el is hiszik azt. Már előre látta, amint apjuk termeiben hencegnek a sikeres vadászatukkal.

Őrjítő érzés kerítette hatalmába. Ki akarta őket javítani, de összeszorította a száját és csendben maradt. Töretlenül hitt abban, hogy az igazság mindig utat tör magának, mindegy mit mond ez a két pojáca.

- Hazugok vagytok – jelentette ki Aidan, miközben még

mindig reszketett a történektől. - Tudjátok, hogy Kyra ölte meg a vadkant.

Brandon megvetően fordult hátra a válla felett, mintha Aidan csupán egy bogár lenne.

- Mit is tudsz te? – kérdezte. - El voltál foglalva a nadrágba pisiléssel.

Mindketten felkacagtak. Úgy tűnt a történetük minden egyes megtett lépéssel egyre hihetőbbé vált számukra.

- És ti talán nem futottatok el? – érdeklődött Kyra gúnyosan, ezúttal kiállva Aidan mellett.

A fivérek elcsöndesedtek. Kyra mindkettejüket megfogta és még a hangját sem kellett, hogy felemelje. Boldogan sétált tovább, hisz az öccse életét megmentette, és ennél több örömet nem is kívánt magának.

Kis kezét érzett a vállán, és amikor odanézett Aidan mosolygós arcát pillantotta meg. A fiú boldog volt, hogy él és csak ez számított. Azon már meg se lepődött, hogy bátyjai nem értékelik, amit értük tett.

Kyra nézte a vadkan minden lépésre himbálózó tetemét, és közben azon morfondírozott, hogy jobb lett volna, ha a tisztáson hagyják. Ott ahová tartozik. Elátkozott állat, nem Volis-ba való... Rossz ómen, mivel a Tövis Erdőből származott, és ráadásul a Téli Hold estéjén ejtették el. Egy régi mondás jutott eszébe: ne dicsekedj, miután megmenekültél a haláltól. Úgy gondolta, hogy fivérei a kísértik a sorsot, rontást hozva ezzel az otthonukra.

Átkeltek egy dombon, és megpillantották az erődöt, ami

elterpeszkedett a tájon. A hideg szél és az erősödő havazás ellenére Kyra megkönnyebbült az otthona láttán.

Füst szállt fel a kéményekből, bepötyögve a láthatárt, amint a fáklyák megpróbálták elűzni az alkonyat sötétjét. Az út kiszélesedett mikor egy jól karbantartott részhez értek, a híd közelében. Lépteiket megszorozva gyorsan tették meg az utolsó szakaszt. Az út tele volt emberekkel. Mind a fesztiválra voltak kíváncsiak még a rossz idő és a közeledő éjszaka sem tartott vissza senkit.

Kyrát nem lepte meg a falusiak felbuzdulása, hisz a Téli Hold fesztivál az év egyik legfontosabb ünnepe. Hatalmas tömeg nyomakodott keresztül a felvonóhídon, hogy bejussanak a várban felállított standokhoz, válogatni a különleges portékák között vagy hogy csatlakozzanak a várbeli ünnepséghez. Ugyanakkor sokan próbáltak kijutni is, hogy haza térjenek és szeretteik körében töltsék az ünnepet. Ökrös fogatok haladtak mindkét irányban. Kőművesek dolgoztak serényen a várat körülölelő fal megerősítésén. Kalapácsaik hangja keveredett a haszonállatok és kutyák hangjával. Kyra csodálta őket, hogy ilyen időben is képesek dolgozni és nem fagy le a kezük.

A tömeggel sodródva léptek be a kapun és ahogy Kyra felnézett a látványtól összeszorult a gyomra. A Pandesiai Kormányzó emberei bíbor színű sodronyingüket viselték és nem is próbáltak elvegyülni a tömegben. A lány érezte, hogy ugyanaz a harag lángol fel a szemében, amit a népe minden egyes tagja érzett. A Kormányzó embereinek jelenléte mindig

nyugtalanítóan hatott, de a Téli Hold ünnepén nem jelenthetett mást, mint, hogy valamit akartak tőlük. Ezek a katonák semmirekellők voltak a szemében, megvetendő kötekedők, akik a pandesiai invázió óta uralkodtak rajtuk.

Escalon előző királyának gyöngesége miatt kényszerültek megadni magukat a Pandesiai inváziónak. Azóta szégyenszemre ki vannak szolgáltatva ezeknek az embereknek. Kyrát előntötte a harag, ahogy felidézte a történetet. A Király gyengeségének köszönhetően az apja és emberei nem voltak jobbak kiemelt jobbágyoknál. Szerette volna, ha felkelnek és harcolnak a szabadságukért, hogy megvívják azt a háborút, amelyet az előző királyuk nem mert. Tudta, ha felkelés lenne, szembe kellene nézniük a Pandesiai hadsereg haragjával, de így, hogy a várat már sikerült megerősíteni és körbeárkolni már lenne esélyük...

Amint elérték a hidat a tömeg megállt körülöttük és megbámulták a vadkant. Kyra egy kis elégtételt érzett magában, amikor látta, hogy a bátyjai hogyan görnyedeznek a súly alatt, dülva-fúlva. Ahogy mentek az arcok feléjük fordultak. Közemberek és harcosok is ámulattal nézték a hatalmas fenevadat. Látott néhány babonás embert gyorsan elfordulni, ők ugyan úgy rossz ómennek tekintették az egészet.

A többiek viszont büszkén figyelték a testvéreit.

- Szép fogás a fesztiválra - kiáltotta egy farmer, aki a tehenét vezette az utcán, amikor beléjük botlott.

Brandon és Braxton melle dagadt a büszkeségtől

- Apátok fél udvartartása jól lakik - kiáltotta egy hentes.

- Hogyan sikerült elejteni? - kérdezte egy szíjgyártó.

A két báty egymásra pillantott és végül Brandon válaszolt a férfinak.

- Egy jó dobás és a félelem hiánya - felelte bátran.

- Ha nem kalandozol az erdőben - tette hozzá Braxton - nem tudod, hogy mit hagysz ki.

Néhányan éljeneztek, míg mások a hátukat lapogatták. Kyra önmagát meghazudtolva csöndben maradt. Nem volt szüksége ezeknek az embereknek a jóváhagyására.

- Nem ők ölték meg a vadkant – szólt közbe Aidan felháborodottan.

- Fogd be - fordult hozzá Brandon sziszegve. – Ha még egyszer megszólalsz, elmondom, hogy összepisilted a nadrágodat, amikor feléd rohant a vadkan.

- De nem is - tiltakozott zavartan.

- És hisznek majd neked? - érdeklődött Braxton gúnyos mosolyra húzva a száját.

A két fivér nevetésben tört ki, miközben Aidan Kyrára nézett, tanácsot kérve, hogy mit tegyen.

Nővére tagadólag megrázta a fejét.

- Ne pocsékold az erődet - mondta neki nyugodtan -, az igazság mindig kiderül.

A tömeg egyre sűrűbb lett, ahogy átkeltek a hídon. Kyra érezte az egyre növekvő izgalmat, ahogy az alkonyat leszállt, és a sűrű hóesésben felgyulladtak a fáklyák. Felnézett és a szíve gyorsabban kezdett verni, amikor meglátta a tornyos, hatalmas

kőkaput, amelyet az apja tucatnyi embere őrzött. A rács, a vastag rúdjaival és hegyes végével, fel volt húzva, de bármikor egy szempillantás alatt leereszthették, ha felharsant a kürt, és így képesek voltak távol tartani az ellenséget. A kapu harminc láb magasra nyúlt, tetején széles terasszal, ahonnan az egész erődöt be lehetett látni. A lőréseken keresztül állandóan éber szemek figyeltek. Volis egy csodálatos erőd volt, Kyrát mindig büszkeség töltötte el, ha rágondolt. Ami még inkább büszkévé tette, azok a benne élő emberek... Főleg apja katonái, akiket Escalon legjobb harcosaiként tartottak számon. A Király bukása után apja köré gyűltek, és azóta is kitarlottak mellette. Kyra és a katonák is többször sürgették a várurat, hogy kiáltsa ki magát az új Királynak, de ha ez felmerült a férfi mindig csak a fejét ingatta. Hisz ez nem az ő útja...

Ahogy közeledtek a kapuhoz, apja tucatnyi embere lovagolt el előttük az alacsony fallal körülvett széles kör alakú gyakorlótér felé. A tömeg szétvált előttük, hogy szabad utat biztosítsanak nekik, Kyra pedig megfordulva, dobogó szívvel figyelte őket. A gyakorlótér volt a kedvenc helye. Órákat töltött el ott figyelve, ahogy gyakorlatoznak, eltanulva tőlük a mozdulataikat, technikájukat. Csodálta őket, amiért a fesztivál estéjén, a hideg és a hó ellenére is a gyakorlatozást választják.

Egy másik csapat gyalogosan közeledett a vár felől. Félreálltak, hogy utat engedjenek a testvéreknek. A férfiak még a fivéreinél is nagyobbra nőttek, jó egy lábbal magasodtak feléjük. Ősz szakállú, harmincas, negyvenes éveikben járó emberek, akik

túl sok háborút láttak már, még a régi Király mellett szolgálva. Ezek a férfiak maguktól sosem adták volna fel, a Király azonban rákényszerítette őket. Sokat látott katonák voltak, akik szinte semmin se lepődtek már meg, most mégis hangos füttyögéssel jelezték ki tetszésüket a zsákmány láttán.

- Magad ölted meg, ugye? - kérdezte egyikük Brandont, miközben közelebb jött, hogy megvizsgálja a vadat.

A tömeg egyre sűrűbb lett és végül a fivéreknek meg kellett állniuk, hogy begyűjthessék ezeknek a nagyszerű emberek csodálatát és gratulációját. Próbálták elrejtetni, hogy milyen nehezen is kapnak levegőt.

- Mi ejtettük el! – vágta rá Braxton büszkén.

- Egy Fekete Szarvú! - kiáltott fel egy másik katona döbbenten, miközben közelebb lépett és végigsimított a hátán. - Gyerekkorom óta nem láttam ekkorát. Segítettem megölni egyet, de jó páran voltunk rá, és ketten is ott hagyták a fogukat...

- Hát, mi nem vesztettünk semmit, egy lándzsahegyen kívül – hencegett Braxton.

Kyra majd felrobbant a dühtől, miközben az emberek helyeslően nevettek. Anvin, a vezetőjük előrelépett, hogy megvizsgálja a tetemet. Szétváltak, hogy legyen helye.

Az apja parancsnokát, Anvint, kedvelte Kyra legjobban mindközül. Ő vezette ezeket a nagyszerű harcosokat és olyan volt számára, mintha a második apja lett volna. Azóta ismerte, mióta csak az eszét tudta. Nagyon szerette Kyrát, gondoskodott róla, és megtanította a fegyverforgatás minden csínjára. Engedte, hogy

a katonákkal gyakorlatozzon, mert tudta, hogy milyen fontos ez a lánynak. Nagyszerű férfi volt, aki kemény az ellenséggel és melegszívű a barátokkal szemben. Nem tűrte a hazugságokat, azon kevés emberek közé tartozott, akik mindig kimondták az igazat, legyen az bármilyen sötét is. Aprólékos szemével mindent észrevett, és amikor előrelépett, hogy megvizsgálja a vadkant, felfedezte a törött nyílhegyet a vadkan szemében. Láttá a részleteket. Kyra tudta, ha valaki ki tudta találni az igazságot, akkor az ő.

Anvin megvizsgálta a két sebet, tanulmányozta a két kis nyílhegyet, amelyek még mindig a tetemben fúródva álltak a kis fadarabokkal együtt, ahol a bátyjai eltörték a nyilakat. Alig látszottak ki, más talán észre sem vette volna...

Kyra figyelte Anvin arcát, amint a sérüléseket tanulmányozta és látta a szeme összehúzódásából, hogy összerakta az igazságot. Lehajolt, levette a kesztyűjét és kihúzta a szemből az egyik nyílhegyet. Feltartotta véres darabot és lassan, kérdően a fivérek felé fordult.

- Egy lándzsahegyet vesztek, igaz? - kérdezte rosszallón.

Feszült csend telepedett a csoportra, miközben Brandon és Braxton idegesen nézett körbe. Mozdulatlaná váltak.

Anvin Kyrához fordult.

- Vagy talán ez egy nyílhegy? - kérdezte, és Kyra látta, ahogy forognak a kerek a fejében, levonva a saját következtetéseit.

Anvin odasétált Kyrához kivéve egy nyilat a tegezéből és egymás mellé tartotta a nyílhegyeket. Tökéletesen illeszkedtek,

mindenki láthatta. Egy büszke pillantást vetett Kyrára, és a lány érezte, hogy minden tekintet rászegeződik, amitől zavarba jött.

- A te lövésed volt, igaz? – kérdezte, bár inkább állította.

Kyra biccentve válaszolt.

- Igen az - mondta határozottan, és hálás tekintett Anvinra, hogy megadta neki az elismerést.

- Ez a lövés terítette le - vonta le a következtetést kemény hangon. - Nem látok más sérülést emellett a kettő mellett - tette hozzá, miközben végigfuttatta a kezét, míg nem a fülénél megállt. Megvizsgálta, majd Brandon és Braxton felé fordult és megvetően kérdezte tőlük. – Hacsaknem ezt a karcolást meritek ti sérülésnek nevezni.

Feltartotta a vadkan fülét és a két fivér elvörösödött, miközben mindenki harsány nevetésben tört ki.

Apja egy másik katonája, Vidar – Anvin jó barátja – lépett előre. Vékony, harmincas éveiben járó, szikár tekintetű, sebhelyes orrú ember képében jelent meg. Kis termete miatt nem tűnt túl erősnek, de Kyra jól ismerte őt. Vidar keményebb volt, mint a szikla, és közelharcban edződött ennek hála a nála kétszer nagyobb embereket is lebirkózta. Sokan követték el azt a hibát, hogy a kinézetével provokálták, majd keményen megfizettek vakmerőségükért. Ő is a szárnyai alá vette Kyrát, védelmezte őt.

- Úgy tűnik, hogy elhibázták - vonta le Vidar a következtetést - és a lány megmentette őket. Ki tanított meg titeket lándzsát dobni?

A fiúk néma csendben álltak a figyelem középpontjában és

egyre idegesebben pillantgattak egymásra, mikor lelepleződött a hazugságuk.

- Keserves dolog egy gyilkosságról hazudni - mondta Anvin vészjóslóan, odafordulva a fivérekhez. - Mondjátok el mi történt. Apátok tudni akarja majd az igazat.

A fiúk leforrázva álltak egymásra tekingetve, hogy mit is mondjanak. Kyra most látta őket először ilyen szótlannak.

Éppen szólásra nyitották volna a szájukat, amikor egy idegen hang szólalt fel a tömegből.

- Mindegy ki ejtette le – mondta. – Most már a miénk!

Kyra a többiekkel együtt a hang irányába fordult, hogy megnézze ki szólhatott közbe, aztán a gyomra egyszer csak összerándult, hiszen a kormányzó egyik emberét pillantotta meg, bíbor páncéljában, amint a tömegben lépkedett előre. A falusiak némán utat engedtek neki. Odament a vadkanhoz, miközben mohó szemeket meresztett a zsákmányra. Kyra tudta, hogy igényt tartanak a trófeára. Persze nem azért mert szükségük lett volna rá, hanem mert így megalázhathják a népét, elorozhatják büszkeségük egy darabját. Leo elkezdett mellett morogni, mire nyugtatón ráhelyezte a kezét.

- A Kormányzó nevében - kezdte a lovag, egy büszke katona, aki sűrű szemöldökkel és nagy hassal rendelkezett, buta kifejezéssel az arcán -, elvisszük ezt a vadkant. A Kormányzó igazán hálás lesz ezért az ajándékért.

Intett az embereinek, hogy fogják meg a vadkant és vigyék el. Mielőtt felemelhették volna, Anvin előre lépett Vidarral az

oldalán és az útjukat állták.

Feszült csend telepedett a tömegre, hisz íratlan szabály volt, hogy senki sem konfrontálódik a Kormányzó embereivel. Nem akarták Pandesia haragját magukra vonni.

- Senki sem ajánl fel nektek semmilyen ajándékot, amíg én azt nem mondom - mondta acélos hangon -, vagy a Kormányzó nem parancsolja meg személyesen.

A tömeg egyre sűrűbb lett, falusiak százai vették körbe őket, hogy figyelemmel kísérjék a szócsatát. Eközben néhányan hátrébb húzódtak, hogy helyet csináljanak a két ember körül, miközben a feszültség egyre csak nőtt a levegőben.

Kyra szíve majd kiugrott a helyéről. Öntudatlanul is szorosabban markolta az íját, felkészülve arra, ha a helyzet elromlana. Bármennyire is szeretett volna harcolni, kivívni a szabadságot, tudta, hogy a népe nem szállhat szembe a Kormányzóval, mert ha valami csoda folytán még le is győznék, szembe találnák magukat a Pandesiai Birodalommal, és tengernyi harcosukkal.

Ugyanakkor büszkeség töltötte el, hogy Anvin kiállt ellenük. Végre valaki megtette. A katona barátságtalanul tekintett le a parancsnokra.

- Szembe mersz szállni a Kormányzóddal? – kérdezte támadón.

Anvin szilárdan állt a lábán.

- Ez a vaddisznó a miénk, senki nem adta nektek – felelte nyugodtan, magabiztosan.

- A tiétek volt - javította ki a katona -, most már a miénk. - Majd odafordult az embereihez. - Vigyétek a vadkant!

A Kormányzó emberei odaléptek az állathoz, de apja tucatnyi embere is előrelépett, megtámogatva Anvint és Vidart, elállva ezzel a Kormányzó embereinek útját, miközben kezük a fegyverükön nyugodott.

A feszültség olyan nagyra nőtt, hogy Kyra ujjai elfehéredtek az íjon. Úgy érezte, az egészért ő a felelős, hiszen ő ölte meg a vadkant... Rossz előérzete kerítette hatalmába és átkozta a fivéreit, amiért a Téli Hold estéjén idehozták ezt a bestiát... Ilyenkor egyébként is különös dolgok szoktak történni... Misztikus dolgok. A halottak ezen az estén kelnek át egyik világból a másikba. Miért kellett a testvéreinek ezeket a szellemeket megbolygatniuk?

Miközben a férfiak egymással néztek farkasszemet és már éppen a fegyvereiket húzták volna elő, készen a vérrontásra, mikor egy parancsoló hang hasított a levegőbe, és rögtön csend lett.

- A préda a lányé! – jelentette ki erélyesen.

A magabiztos hang, amely magára vonta a figyelmet, az volt, amit Kyra mindig is csodált és bármi másnál jobban tisztelt. Duncan parancsnok, az apja.

Minden szem a közeledő parancsnok felé fordult, a tömeg szétnyílt, széles utat biztosítva számára. Kétszer akkora volt, mint mások, széles vállakkal, borzas barna szakállal és deresedő hajjal. A vállán szőrmét viselt és kétszer akkora kardot hordott

az övén, mint mások, míg a hátán átvette a lándzsáját hordta. Pajzsa feketén csillogott, mint Volis színe, míg a páncéljába egy sárkányt karcoltak, háza jelképét. A fegyverein lévő karcolások arról árulkodtak, hogy jó pár csatában szerzett már tapasztalatot. Olyan ember volt, akitől félték, mégis tisztelték, mert tudta, hogyan kell igazságosnak lenni.

- Ez Kyra zsákmánya - ismételte meg, miközben rosszálló pillantást vetett a fivérekre, majd a lányához fordult, figyelemre se méltatva a Kormányzó embereit. - Neki kell döntenie a sorsáról.

Kyra megrettent apja szavaitól. Sosem várta volna, hogy ilyen felelősséget helyez a vállára, ennyire nehéz döntés elé állítja. Ez most nem csupán a vadkanról szólt, és ezt mindketten tudták.

Feszült katonák sorakoztak mind a két oldalon, kezüket kardjukon nyugtatva, miközben mindegyikük arca felé fordult, a válaszára várva. Tudta, hogy a következő szavak lesznek eddigi élete legfontosabbjai.

NEGYEDIK FEJEZET

Merk lassan ereszkedett lefelé a Fehérrerdőn áthaladó hegyi ösvényen, miközben az életén gondolkodott. Az eddigi negyven éve igencsak nehéz volt. Sosem talált időt arra, hogy csak egyszerűen az erdőben sétáljon és csodálja a körülötte lévő világot. Nézte a lába alatt szétroppanó fehér leveleket, amelyek hangját csak a botja koppanása szakította meg, ahogy hozzáért a puha erdei padlóhoz. Felnézett, hogy magában szívja az Aiszóposz fák szépségét, a fehér levelekkel és vörös ágakkal, amik megcsillantak a reggeli nap fényében. A levelek úgy hullottak, mintha hó esne, és életében először érezte, hogy békére lelt.

Átlagos magasságú és testfelépítésű ember volt, sötét fekete hajjal, örökösen borotvátlan arccal, széles állkapoccsal és nyúzott arccal. Fekete szemei körül örökösen fekete karikák éktelenkedtek, olyan kinézetet kölcsönözve Merknek, mintha soha sem aludta volna ki magát. És általában így is érezte magát. De most. Most végre kipihentné magát. Itt, Úrban, Escalon északnyugati csücskében, nem esett a hó. Mérsékelt szél fújt az óceán felől, ami egy napi lovaglásra, nyugatra terült el. Ez biztosította a melegebb időjárást és engedte, hogy a fák levelei ezernyi színben pompázzanak. Épp ezért Merk beérte azzal, hogy egy köpenyt magára terítenie, nem kellett óvnia magát a fagyos szélről, mint Escalon többi részén.

Szívesebben viselt köpenyt a páncél helyett és hordott botot kard helyett, valamint szívesebben szurkálta a leveleket, minthogy az ellenségeit kaszabolja egy törrel. Mindez teljesen újnak tűnt számára. Megpróbálta elképzelni, hogy milyen lesz az az új ember, akivé válni akart. Békés lesz, de furcsa. Úgy tűnt olyanná szeretne válni, aki még sosem volt...

Merk nem volt se utazó, se szerzetes, sem pedig egy békés ember. Még mindig a harcosok vére csörgedezett benne, ráadásul nem is akármilyen harcosé! A saját szabályai szerint küzdött és sohasem vesztett csatát. A lovagi tornák porondjától a fogadóig bezárólag bárhol harcba szállt, utóbbiba egyébként gyakran meg is fordult. Az emberek inkább zsoldosnak hívták. Bérgyilkosnak. Egy bérelhető kard. Sok névvel illették, némelyik egyáltalán nem volt hízelgő, de Merk nem igazán törődött ezekkel a címkékkel, vagy, hogy az emberek mit gondolnak róla. Egyedül az érdekelte, hogy ő legyen a legjobb.

Szerepéből adódóan sokféleképpen nevezte magát, éppen milyen szeszélye vitte rá. Nem szerette azt a nevet, amelyet az apja adott neki, igazából az apját sem kedvelte, és nem szerette volna leélni az életét egy olyan névvel, amit valaki ráragasztott. Legtöbbször Merknek hívta magát, és mostanra már meg is szerette. Viszont nem érdekelte, hogy más miként hívja. Csak két dologgal törődött egész életében: egyrészt, hogy megtalálja a tökéletes helyet a töre számára, és hogy a megbízói kifizessék a beígért aranyat.

Már korán felfedezte magában azt a tulajdonságát, ami a

többiek fölé emelte. Testvérei, apja és az összes híres felmenője büszke és nemes lovagok voltak. A legjobb páncélokat hordták, a legjobb acéllal harcoltak, táncoltatták a lovaikat, lengették a zászlóikat és sorra nyerték a lovagi tornákat, miközben az asszonyok virágokat dobáltak a lábukhoz. Nem is lehettek volna büszkébbek magukra.

Merk utálta a pompát és a rivaldafényt. Azok a lovagok ügyetlenek voltak az ölésben, nem művelték elég hatékonyan az ölés tudományát, és éppen ezért nem tartotta őket sokra. Neki nem volt szüksége elismerésre, jelvényekre vagy címerekre, amelyeneket a lovagok hordtak. Ezek azoknak valók, akik nem tudták, hogy mi a legfontosabb. Az ölés képessége... Gyorsan, csendben és hatékonyan. Szerinte igazából nem is volt értelme másról beszélni.

Fiatalkorában a barátai, akik túl kicsit voltak, hogy megvédjék magukat, hozzá jöttek - mert már akkor is jól bánt a karddal -, hogy fizetség fejében védje meg őket. A zaklatóik nem gyötörték őket többet, ha Merk ott velük tartott. Bátorságának hamar híre ment és ahogy Merk egyre több fizetséget fogadott el, ölési halálos képességei is rohamosan kifejlődtek.

Ő is lehetett volna lovag, egy ünnepeelt harcos, akárcsak a testvérei, ehelyett inkább az árnyákban való ténykedést választotta. Csak a győzelem érdekelte, a halálos hatékonyság és hamar rájött, hogy a lovagok a gyönyörű fegyvereikkel és terjedelmes páncélzatukkal még fele olyan hatékonysággal sem tudnak gyilkolni, mint ő bőringben egy törrel.

Amint sétált az erdőben, botjával a faleveleket szurkálva, eszébe jutott egy fogadóbeli jelenet, amikor a testvéreivel akaszkodtak össze más lovagokkal. A testvéreit körülvették, számbeli fölényben voltak a támadók, és míg a lovagok szertartásosan felálltak, addig Merk nem késlekedett. Keresztülcikázott a tömegen a törével és elvágta mindenkinek a torkát, mielőtt azok kardot ránthattak volna.

A testvérei ahelyett, hogy megköszönték volna neki, amit tett, távolságtartóan viselkedtek vele. Félték tőle és le is nézték. A hálának ez a rémes módja még az árulás is jobban bántotta Merket. Tovább mélyült a szakadék közte és a nemesi lovagság között. Csak képmutatást jelentett számára, semmi mást, mint öncélú magamutogatást. Elsétálhattak a fényes páncélzatukban és lenézhatték őt, de ha nem lett volna ő és a töre, most mindannyian holtan feküdnének a sikátor hátuljában.

Merk csak ment és ment, próbálva elengedni a múltat. Ahogy elmélkedett rájött, hogy igazából nem érti tehetségének forrását. Talán abban rejlett, hogy gyorsan és fürgén mozgott? Talán speciális képessége volt megtalálni az emberek gyenge pontjait? Vagy az, hogy sose kellett kétszer lesújtania? Esetleg az, hogy jól tudott rögtönözni és bármilyen eszközzel képes volt ölni, legyen az madártoll, kalapács vagy egy öreg farönk... Erősebb volt másoknál, gyorsabb és jobban alkalmazkodott – ezek együtt halálos kombinációt alkottak.

Miközben felnőtt, a büszke lovagok eltávolodtak tőle, és le is szólták őt a szakálluk alatt dörmögve. Szemtől szembe senki

sem mert neki szólni... Mostanra, hogy már idősebbek lettek és az erejük megcsappant a népszerűségük pedig elszállt, csak őt tartották nyilván, a többi lovag feledésbe merült. Amit a testvérei sohasem értettek meg, hogy nem a lovagiasság teszi a királyt királlyá. Az undorító, nyers erőszak, a félelem, az ellenségek megsemmisítése, a hátborzongató gyilkosságok, amiket senki nem akart megcsinálni, na pontosan ezek teszik királlyá. És hozzá fordultak, amikor azt szerették volna, hogy az igazi munka el legyen végezve, úgy ahogyan egy király is csinálná.

Minden egyes alkalommal, amikor szúrt egyet a botjával, egy-egy áldozata jutott eszébe. Megölte a Király legrosszabb ellenségeit – nem méreggel persze - azt meghagyta a kicsinyes bérgyilkosoknak, a patikusoknak meg a méregkeverőknek. Ha őt hívták, példát akartak statuálni. Valami hátborzongatóra, valami nyilvánosra volt szükség: egy tőrre a szemben, egy kiterített testre a köztéren, kilógatva az ablakon, hogy mindenki lássa a következő napfelkeltekor, és elriasszon bárkit, aki a Királyt kritizálni merészné.

Amikor az öreg Tarnis király feladta a királyságát, és megnyitotta a kapukat Pandesia előtt, Merk haszontalanná vált, először az életében nem találta a célját. Király nélkül, akit szolgálhatna, csak sodródott amerre a szél fújta. Valami érlelődött benne, majd a felszínre tört, amit igazából nem is értett, de elkezdte csodálattal szemlélni az életet. Egész eddigi a halál megszállottja ként dolgozott, a gyilkolás művészeként. Túl könnyűvé vált, túlságosan is könnyűvé... Azonban most, valami

megváltozott legbelül, és olybá tűnt, mintha nem találná a biztos talajt a lába alatt. Mindig első kézből tudta, hogy milyen törekeny is az élet, mennyire könnyen el lehet venni és most elkezdte érdekelni, hogy lehetne megőrizni. Az élet olyan törekeny, a megőrzése talán nehezebb lehet, mint az elvétele?

Önmagára rácáfolva elkezdett azon gondolkodni, hogy mi is volt az, amit eddig elvett másoktól.

Merk nem tudta, mi váltotta ki belőle ezt az önreflexiót, de kezdte magát kényelmetlenül érezni miatta. Valami kavargott a lelkében, amitől émelygés fogta el, és megundorodott az öléstől – és olyan ellenszenvvel viseltetett iránta, mint amennyire egykor élvezte. Azt kívánta bárcsak meg tudná mondani, hogy mi váltotta ezt ki belőle, talán egy bizonyos személy megölése, talán, de nem valószínű. Egyszerűen csak elhatalmasodott rajta, minden ok nélkül. És ez volt a legzavaróbb az egészben.

Más zsoldosokkal ellentétben Merk csak azokat az ügyeket vállalat el, amelyekben hitt. Csak később lépte át ezt a határt, mikor már túl jó volt abban, amit csinált, a fizetség nőtt, a megbízók pedig hatalmas uraságok voltak. Akkor már olyan személyért is elfogadott fizetséget, akiről korábban nem gondolta, hogy megérdemli a halált. És ez zavarta őt leginkább.

Merk ugyanolyan erővel próbálta megváltoztatni magát, mint amilyen szenvedéllyel egykor végezte a munkáját. Ki akarta söpörni a múltját, visszavonni mindazt, amit tett és vezekelni a bűneiért. Ünnepeyles fogadalmat tett magában, hogy nem fog többet ölni, nem emel ujjat többet senkire és a hátralévő

napjaiban Isten bocsánatát fogja kérni, hogy támogassa őt mások megsegítésében. Ezek a gondolatok vezették erre az erdei útra, így került közelebb botja minden egyes csattanásával új küldetéséhez.

Látta, hogy az erdei ösvény emelkedni kezd, majd elmerül a fehér levelekben. Ellenőrizte, hogy Úr tornya megjelent-e már a horizonton, de még mindig nem volt semmi jele. Tudta, hogy az ösvénynek előbb utóbb oda kell vezetnie, ezért is indult el ezen a zarándoklaton már közel egy hónapja. Kiskorától fogva magával ragadták a Figyelőkről szóló történetek. A titkos szerzetesrend, aminek a tagjai félig emberek, félig pedig valami mások, két toronyban laktak. Úr tornyában északnyugaton és Kos tornyában a délkeleti oldalon. Feladatuk a Királyság legbecsesebb ereklyéjének, a Tűz Kardjának megőrzése volt. A Tűz Kardja tartotta életben a Lángokat. Senki sem tudta pontosan, hogy melyik toronyban őrzik, csupán a legöregebb Figyelők. Ha elmozdították vagy ellopták volna a Kardot, a Lángok elvesztek volna örökre és Escalon védtelen marad a trollokkal szemben.

A tornyok őrzése hatalmas elhivatottságot jelentett, egy szent és megtisztelő kötelességet, már persze ha a Figyelők elfogadták a jelentkezést. Merk gyerekként mindig róluk álmodott, és lefekvés előtt arról álmodozott, hogy egyszer majd csatlakozik hozzájuk. Magányra vágyott, szolgálatra és önvizsgálatra, amelynek a legjobb módját abban látta, ha Figyelőnek áll. Merk készen állt. Eldobta páncélingjét és bőrré

cserélte, a kardját botra és egy hónapja nem ölt vagy sebesített meg senkit sem. Kezdte egyre jobban érezni magát.

Amint felért egy kis dombra azt remélte, hogy a tetejéről megpillantja Úr tornyát a látóhatáron. De nem látott mást, csak erdőt, ameddig csak a szem ellátott. Tudta, hogy egyre közelebb ér, ennyi gyaloglás után, már nem lehet messze a torony.

Merk leereszkedett a lejtőn, körülötte a fák egyre vastagabbra nőttek, még nem a lejtő alján egy kidőlt fa az útját állta. Megállt és csodálkozva nézte a fa méreteit miközben azon gondolkodott miként kerülje meg.

- Azt mondanám, hogy elég messze van a vége - szólt egy vészjósló hang.

Merk rögtön észrevette a baljóslatú hangszínt, hiszen nem először tapasztalat már ilyesmit. Nem kellett megfordulnia, hogy tudja mi lesz a következő lépés. Hallotta a levelek zörrentését maga körül és az erdéből előtűnt a hanghoz tartozó arc is: először egy orgyilkos, majd sorra a többi. Olyan embernek tűntek, akik ok nélkül ölnek. Egyszerű tolvajok és gyilkosok, akik a gyengére vadásznak véletlenszerűen az értelmetlen erőszak kedvéért. Merk szemében szinte semmit nem értek.

A férfi látta, hogy csapdába esett. Észrevétlenül körbepillantott, a régi ösztönei működésbe léptek. Nyolc banditát számolt össze. Mindannyian tört tartottak, rongyokba bugyolálták magukat, koszos volt az arcuk, kezük, borotválatlanságuk és kétségbeesett kinézetük alapján napok óta nem ettek. És persze unatkoztak is.

Merk megfeszítette izmait, amikor a vezetőjük közelebb lépett, de nem azért, mert félt tőle. Könnyedén megölhette volna mindet, egy szempillantás alatt, ha úgy dönt. Azért lett feszült, mert könnyen erőszakra készíthetik és be akarta tartani a fogadalmát, kerüljön bármibe is.

- Mit fogtunk? - kérdezte egyikük közelebb jőve, Merk körül cirkálva.

- Szerzetesnek néz ki - mondta egy másik gúnyos hangon. - De ezek a csizmák nem stimmelnek.

- Talán ez egy olyan szerzetes, aki katonának képzelet magát - nevetett egyikük.

Mindannyian nevetésben törtek ki, és az egyikük, egy mamlasz kinézetű negyvenes, akinek hiányzott az első foga, lehajolt Merkhez a rossz leheletével és megbökte a vállát. A régi Merk már régen megölte volna azt, aki akárcsak fele ennyire is megközelíti.

De az új Merk elhatározta, hogy jó ember lesz és felülemelkedik az erőszakon – még ha el is kell menekülnie. Behunyta a szemét és vett egy mély lélegzetet, kényszerítve magát, hogy nyugton maradjon.

Ne reagálj az erőszakra, ismételte magában.

- Mit csinál ez a szerzetes? - kérdezte az egyik. - Imádkozik? Megint csak harsány nevetés harsant, majd az egyikük felkiáltott.

- Az istened nem ment meg téged, fiú!

Merk kinyitotta a szemét és visszanézett arra a kreténre.

- Nem akarlak bántani – jelentette ki rezignált nyugalommal.

Hangos nevetés harsant, hangosabb, mint előtte és Merk örömmel konstataálta, hogy nyugodt maradt, nem reagált az erőszakra. Ez volt az egyik legnehezebb dolog, amit valaha tett.

- Szerencsések vagyunk fiúk!

Megint nevettek, majd elcsendesedtek, amikor a vezetőjük Merk arca elé állt.

- De talán - kezdte komoly hangon, olyan közel hajolva Merkhez, hogy az érezte a leheletét -, mi bántani szeretnénk téged.

Az egyik férfi Merk mögé lépett és vastag ujjait ráfonta a torkára és fojtogatni kezdte. Merk nyelt egyet, amint érezte, hogy fuldoklik, a szorítás elég erős volt, hogy fájdalmat okozzon, de nem elég erős ahhoz, hogy elzárja a levegő útját. Az első gondolat, ami átfutott az agyán, az volt, hogy hátranyúl és megöli az embert. Könnyű lett volna, jól ismert az a pont az alkaron, amelyet megnyomva rögtön elengedte volna. De kényszerítette magát, hogy ne tegye.

Hagyd őket elmenni, ismételte magában, az alázatosságnak valahová vezetnie kell.

Merk a vezetőjükre pillantott.

- Vegyétek el tőlem, amit akartok - nyögte fuldokolva. - Vegyétek és menjetek az utatokra.

- És mi van akkor, ha elveszük és itt maradunk? - kérdezte a vezér.

- Senki sem kérdezte, hogy mit vehetünk el és mit nem, fiú –

jelentette ki egy másik.

Egyikük odalépett és kotorászni kezdett a férfi zsákjában, mohón kutatva a néhány megmaradt személyes holmija között. Merk kényszerítette magát, hogy nyugton maradjon. Végül elővették a jól ismert, kopott ezüst tőrét, a kedvenc fegyverét, de Merk továbbra is csak tűrt.

Hadd vigyék, mondta magában.

- Mi ez? – kérdezte, az amelyik a táskájában kutatott. - Egy tőr?

Odatartotta Merk elé.

- Milyen szeszélyes szerzetes hord magánál egy ilyen tőrt?

- Mivel foglalkozol fiú, fát faragsz? – faggatta a másik.

Mindannyian nevettek, miközben Merk összeszorította a fogát, és azon csodálkozott, hogy milyen jól bírja. A férfi, aki elvette a tőrt megállt Merk előtt és lenézett a férfi csuklójára és visszahajtotta az inge ujját. Merk megmerevedett, mikor rájött, hogy megtalálják.

- Mi ez itt? - kérdezte a tolvaj, megragadva a csuklóját. Felmutatta a többieknek, miközben megvizsgálta.

- Egy rókának néz ki - mondta az egyik.

- Melyik szerzetes visel róka tetoválást?

Egy magas vékony vörös hajú férfi lépett előre, aki szintén megragadta a csuklóját és megvizsgálta közelebbről a tetoválást. Majd elengedte és figyelmesen Merkre nézett.

- Ez nem róka, ti idióták – vetette oda a többinek. - Ez egy farkas. A Király embereinek jele. Ő egy zsoldos.

Merk arcát előntötte a pír, amiért a tetoválását bámulták. Nem akarta, hogy felfedjék.

A tolvajok elcsendesedtek és csak a tetoválást nézték. Úgy tűnt, most először hezitálnak.

- Ez a gyilkosok jelvénye - mondta az egyik és ránézett. - Hogy szerezted a jelet, fiú?

- Talán magának adta - találgatott az egyik. - Hogy biztonságban utazhasson - tette hozzá magyarázólag.

A vezér biccentett a férfinak, hogy engedje el Merk torkát, aki rögtön vett egy mély levegőt. De a vezér azzal a lendülettel megragadta és egy kést szegezett a torkának. Merk ekkor jött rá, hogy ez a hely ma akár a sírja is lehet. Talán ezt érdemelné a sok gyilkosságért... Kíváncsian tűnődött, hogy vajon készen áll-e a halálra.

- Válaszolj neki - mordult rá a vezér. - Magadnak csináltad, fiú? Azt beszélik, hogy legalább száz embert kell megölnöd, hogy ezt megkapd.

Merk vett egy mély levegőt és a következő hosszú csendben kigondolta mit mondjon.

- Ezret - javította ki nyugodtan a vezért.

A vezért kételkedve nézett rá.

- Mennyit?

- Ezer embert. Ezzel érdemli ki az ember a tetoválást. Tarnis király maga adta nekem.

Mindannyian megdöbbenve hátrahőköltek és hosszú csend telepedett az erdőre, olyan mély, hogy Merk még a rovarok

ciripelését is hallotta. Kíváncsi várta, hogy mi lesz a következő lépésük.

Egyikük hisztérikus nevetésben tört ki, majd a többi is követte. Nevettek és röhögtek, miközben Merk ott állt arra gondolva, hogy ez lehetett a legviccesebb dolog, amit valaha hallottak.

- Ez jó volt, fiú - mondta az egyik. - Olyan jól hazudsz, mint amilyen jó szerzetes vagy.

A vezér úgy nekiszorította a kést a torkának, hogy kiserkent a vére.

- Azt mondtam, hogy válaszolj – ismételte -, és az igazat mondd. Vagy meg akarsz halni most rögtön, fiú?

Merk ott állt, érezve a nyakának nyomódó kés fájdalmát és a kérdésen gondolkodott. Tényleg meg akart halni? Jó volt a kérdés, és sokkal nehezebb rá megtalálni a választ, mint azt elsőre gondolta. Ahogy a válaszon gondolkodott egy része valóban meg akart halni. Fáradt volt már az élethez.

De amint tovább gondolkodott, rájött, hogy még nincs kész a halálra. Még nem most. Nem ma. Nem akkor, amikor új életet akar kezdeni. Nem akkor, amikor még csak most kezdte el élvezni az életet. Akart egy esélyt, hogy megváltozhasson. A Toronyban akart szolgálni és Figyelővé válni.

- Nem, igazából nem akarok meghalni.

Végre belenézett a fogvatartója szemébe, és egy megoldás ötlött fel benne.

- És éppen ezért - folytatta -, adok neked egy esélyt, hogy

szabadon engedj, mielőtt megölöm mindegyikötöket.

Mindannyian csendben figyeltek, majd a vezér összevonta a szemöldökét és akcióba lendült.

Merk érezte, hogy megcsúszik a penge a torkán, és hogy valami átveszi az irányítás felette. Ez volt a gyilkos énje, az, amelyet egész életében edzett, és amelyet nem akart többet használni. Nem tudta megtartani a fogadalmát, de most már nem is érdekelte.

A régi Merk olyan gyorsan tért vissza, mintha sose ment volna el és egy szempillantás alatt újra gyilkos üzemmódba helyezte magát.

Látta ellenfelei a mozgását, minden rándulásukat, minden gyenge pontjukat, sebezhetőségüket. A vágy, hogy megölje őket, teljesen elhatalmasodott rajta, és Merk hagyta, hogy teljesen átvegye felette az irányítást.

Egyetlen gyors mozdulattal megragadta a vezér csuklóját, egy ponton megnyomta, majd hátrafeszítette, még el nem törte. A kieső tört elkapta és egy gyors mozdulattal elvágta a torkát fültől fülig.

A vezér döbönt tekintettel nézett vissza rá mielőtt elterült volna a földön. Holtan.

Merk megfordult és szembehelyezkedett a többiekkel, akik mind döböntően, tátott szájjal figyelték az eseményeket.

Most Merk mosolyodott el, ahogy visszanézett rájuk, előre élvezve a következő lépéseket.

- Néha fiúk - mondta - a rossz emberbe köttök bele.

ÖTÖDIK FEJEZET

Kyra a zsúfolt híd közepén állt ahol minden szám rá szegeződött, várva, hogy döntést hozzon a vaddisznó kapcsán. Teljesen elpirult, mivel utált a figyelem középpontjában lenni, ugyanakkor büszkeséggel töltötte el, hogy Duncan elismerve a képességeit, egy ilyen döntés meghozatalát bízta rá.

Azonban tudta, hogy ez hatalmas felelősség. Tudta, hogy akárhogy is dönt, az megváltoztatja a népe sorsát. Akármennyire is utálta a pandesiaiakat, nem akarta az embereket belevinni egy olyan háborúba, amit nem nyerhettek meg. Ugyanakkor visszakozni sem akart felbátorítva a Kormányzó embereit, hogy megalázhassák a népét. Nem akart gyengének tűnni, főleg azután, hogy Anvin és emberei olyan bátran kiálltak értük.

Felismerte, hogy Duncan bölcs döntést hozott, mikor az ő kezébe helyezte az ítéletet, hiszen így megőrizhetik a méltóságukat. Minél tovább gondolkodott, arra következtetésre jutott, hogy az apja nem akar háborút, hiszen akkor Anvint választotta volna. Duncan meg akarja óvni a népét.

- Ez a fenevad átkozott - kezdte Kyra elutasítóan. - Majdnem megölte a testvéreimet. A Tövis Erődből való, és a Téli Hold estéjén ejtettük el, azon a napon, amikor tilos vadásznunk. Hibának bizonyult behozni a kapukon belülré, az erdőben kellett volna hagyni az enyészetnek, ott ahová tartozik.

Majd odafordult a Kormányzó embereihez.

- Vigyétek el az uratoknak - mondta mosolyogva. - Tegyétek meg nekünk ezt a szívességet.

A Kormányzó emberei Kyráról a fenevadra néztek, egyre fancsalibb ábrázattal, pont úgy, mint aki egy finom alma rohadt részébe harap, és soha többet nem szeretne enni belőle.

Kyra látta, hogy Anvin és a többiek jóváhagyólag tekintenek rá és az apja is igazán büszkének tűnt. Megcsinálta: megőrizte népe tekintélyét, megmentette őket a háborútól és egyúttal kigúnyolta a pandesiaikat.

Fivérei ledobták a vadkant a földre, amely tompa puffanással ért a hóba. Megalázva, sajgó vállal léptek hátra.

Minden szem a Kormányzó embereire szegeződött, akik csak álltak ott és nem tudták mitévők legyenek. Kyra szavai mélyre vájtak, úgy tekintettek a fenevadra, mintha az a föld legmélyebb bugyraiból került volna elő. Nem igazán akarták elvinni, bár már az övék volt...

Végül a feszült csendet parancsnokuk törte meg, aki parancsot adott, hogy vegyék fel a szörnyet és induljanak. Lehajtott fejjel masíroztak el, tudván, hogy túljártak az eszükön.

A tömeg eloszlott, a feszültség eltűnt és mindenki megkönnyebbült. Apja több embere is odament hozzá gratulálni vagy csak megveregetni a vállát.

- Jól csináltad - mondta Anvin. – Egy nap jó vezető leszel belőled.

A falusiak visszasiettek a dolgukra, újra elindult a forgatag, a feszültség is elmúlt és Kyra újból az apja tekintetét kereste. Meg

is találta, hiszen a férfi csak párlábnyi távolságról figyelte őt. Az emberei előtt mindig tartózkodóan viselkedett vele és most sem tett másképp, de úgy biccentett felé, hogy a lány tudta, igazán meg van vele elégedve.

Kyra látta, amint Anvin és Vidar összeütik a lándzsájukat és rögtön felgyorsult a szívverése.

- Csatlakozhatok hozzátok? - kérdezte Anvint, hiszen tudta, hogy a gyakorlótérre indulnak.

Anvin zavartan az apjára pillantott, tudván, hogy nem fog beleegyezni.

- Egyre sűrűbben havazik - felelte habozva - és az éjszaka is közeleg.

- Ez nem szokott zavarni téged - ellenkezett Kyra.

- Nem, nem szokott – ismerte be vonakodva. Megint a lány apjára pillantott, és Kyra látta, hogy Duncan, mielőtt visszaindult volna a várba, tagadólag megrázta a fejét.

- Nagy lakomára készülnek, jobb, ha te is mész – sóhajtotta végül a katona.

Kyra érezte a roston sülő hús nehéz illatát és látta, amint a fivérei is megfordulnak és tucatnyi emberrel együtt a várba indulnak, készülődni az ünnepségre. Ő azonban vágyakozva a mező felé, a gyakorlótér irányába, nézett.

- Az étel várhat – döntötte el végül. - Az edzés nem. Hadd menjek.

Vidar elmosolyodott miközben a fejét csóválta.

- Biztos, hogy lány vagy te és nem egy harcos?

- Nem lehetek mindkettő? – vágott vissza a lány indulatosan, mire Anvin egy hosszú sóhaj után megrázta a fejét.

- Az apád a fejemet venné - tette hozzá –, de nem fogadod el a nemet válaszként - vonta le a következtetést. - Bátrabb szíved van, mint az embereim felének. Remélem, egy nap hasznát vesszük.

Kyra átfutott a havas tájon Anvinnal, Vidarral meg apja néhány emberével és természetesen Leoval az oldalán. Egyre sűrűbben havazott, de egyáltalán nem foglalkozott vele. Hatalmába kerítette a szabadság érzete, jókedv szállta meg, mint mindig, amikor belépett a Harcosok Kapuján, ami a kőfallal körülvett gyakorlótérre vezetett. Mélyet lélegzett, ahogy kiszaladt a legkedvesebb helyére a világon, a gyönyörű zöldellő dombokra, amiket ezúttal hó borított. Mindent tökéletesnek érzett, amikor látta az embereket gyakorolni. Ahogy keresztül-kasul vágattak, csattantak a pengék. Távoli célpontokra lőttek, hogy fejlesszék a képességeiket. Kyrának ezt jelentette az élet.

A gyakorlótér a férfiak számára volt fenntartva, nők és tizenennyolcadik évüket be nem töltött fiúk nem léphettek be ide. És persze azok sem, akiket nem hívtak meg. Brandon és Braxton mindennap türelmetlenül várták, hogy elhívják őket, de Kyra szerint ez sosem fog megtörténni. A Harcosok Kapuja a bátor, harcban edzett vitézek gyakorlóterének épült és nem az olyanoknak, mint amilyenek a testvérei voltak. Nem nyámnyila hencegők gyülekeztek itt.

Miközben futott a mezőn, boldogság öntötte el, hiszen sehol sem érezte magát elevenebbnek, mint itt. Intenzív energiák

szabadultak fel, apja tucatnyi legjobb harcosa vette körül, mind másfajta páncélzatban. Az idők során folyamatosan, az ország minden tájáról csatlakoztak katonák az apjához. Voltak emberek délről, Thebus és Leptis településekről, Középföldjéről, főként a fővárosból Androsból, de a Kos hegyéről is érkeztek páran. Többen jöttek nyugatról, Úrból, folyópartiak Thusisból és Esephusból. Ire tó vidékéről is jöttek, nem beszélve a vízesések környékéről, Everfallról. Mindannyian különböző színben, páncélban, pompáztak különböző fegyvereket viseltek. Mindenegyik ember Escalon egy-egy erődjét képviselte. Kápráztató és félelmes erőt birtokoltak.

Az apja volt az egyetlen, a régi Király bajnokai közül, akit tiszteltek, mint parancsnokot, és az egyedüli ezekben az időkben, aki köré a szétdarabolt királyságból összegyűlhetnek. Amikor az öreg király harc nélkül feladta, mindenki Duncant sürgette, hogy foglalja el a trónt és vezesse tovább a háborút, de ez nem történt meg. Viszont azóta egyre több régi harcos gyűlt ide és számuk napról napra növekedett. Volis majdnem olyan erős vált már, mint a főváros. Talán ezért is gondolták a Kormányzó emberei, hogy megleckéztetik őket...

Escalon más vidékein a Kormányzó, aki Pandesia érdekeit képviselte, nem engedte, hogy összegyűljenek a lovagok, nem engedett meg semmiféle szabadságot, lázadástól tartva. De Volis más volt. Itt nem lehetett más alternatíva, szükség volt a legjobb emberekre, hogy megvédhessék a Lángokat.

Kyra a távolba meredt, túl a falakon, a környező hegyeken és a

távoli horizonton a hóesés ellenére is látta halványan a Lángokat. A tűzfalat, amely Escalon keleti határait védte. A Lángok, ötven láb szélesen és párszáz láb magasan lobogtak, fényesebben, mint valaha, nappali világosságot adva az éjszakának. Betöltötték a horizontot, amikor a nap lebukott nyugaton. Ötven mérföld szélesen húzódott, és ez volt az egyetlen dolog, amely elválasztotta Escalont és a keleten tanyázó trollok seregeit.

Még így is minden évben tucatszor törtek be trollok és ha nem lettek volna az Őrzők, apja bátor emberei, akik a Lángokat őrizték, Escalon a trollok rabszolgájává vált volna. A trollok mivel irtóztak a víztől, csak a szárazföldön tudták Escalont megtámadni, és csak a Lángok állták útját az invázióknak. Az Őrzők jól szervezett váltásokban vigyázták a Lángokat, így a Pandesianak szükségük volt rájuk. Mások is őrizték a Lángokat – sorkatonák, rabszolgák és bűnözők –, de csak az apja emberei, az Őrzők voltak az igazi katonák, azok, akik tudták, hogyan kell vigyázni a Lángokat.

Pandesia cserébe megengedte Volisnak, hogy szabadabban éljen. Lehetnek gyakorlóterei, igazi fegyverekkel harcolhatnak, mindezt azért, hogy a szabadságuk adjon erőt a feladatuk elvégzéséhez. Még akkor is, ha csupán illúzió az egész... Nem voltak szabadok, és ezt ők is tudták. A szabadság és a szolgaság között egyensúlyoztak és ezt nehezükre esett elviselni, de legalább a Harcosok Kapujában ezek az emberek szabadnak érezhették magukat, úgy, mint egykoron. Escalont képviselték, jobb harcosok voltak, mint bármely pandesdiai,

a Lángok veteránjai. Egynapnyi vágára éltek a Lángoktól és felváltva őrizték azt. Kyra semmi másra nem vágyott csak hogy csatlakozzon hozzájuk. A Lángoknál szeretett volna állomásozni és igazi trollokkal harcolni, hogy megvédhesse a királyságot az inváziótól.

Azonban tudta, hogy ezt sohasem engedik majd meg neki. Túl fiatal volt ahhoz, hogy jelentkezzen és persze lányokat nem vesznek be. Egyetlen nő sem lehetett a csapatban, és még ha lehetett is volna, az apja akkor sem adott volna erre engedélyt.

Mikor elkezdett közéjük járni a katonák is gyerekként kezelték, úgy tekintetek rá, mint egy előkelő látogatóra. De miután a férfiak elmentek, ő még maradt és minden nap edzett a fegyvereikkel. Meglepetten vették észre a nyílhegyeket a célpontjaikon másnap, mikor megérkeztek a gyakorlótérre, és még jobban meglepődtek, mikor felfedezték, hogy azok a célpont közepén helyezkedtek el. Aztán idővel megszokták.

Kyra egyre inkább kiérdemelte a tiszteletüket, különösen azon ritka alkalmakkor, amikor megengedték neki, hogy beálljon közéjük. Mostanra, két év elteltével, már tudták, hogy jobban lő, mint a többségük, és amellet, hogy eltűrték, egyre inkább elkezdték tisztelni. Természetesen nem vett részt csatákban, mint a többi férfi, és nem ölt embert vagy örködött a Lángoknál, és nem harcolt a trollok ellen sem. Nem tudott vívni, csatabárddal vagy alabárddal harcolni, esetleg birkózni. Nem volt fizikailag olyan erős, mint ők. Akármennyire is ezt akarta.

Kyra mostanra megtanulta, hogy két fegyverhez igazán

ért. Ezek nem függtek a nagyságától vagy a nemétől. Az íj és a bot... Utóbbi akkor derült ki, amikor pár holdtöltével ezelőtt, megpróbált egy kétkezes kardot felemelni. Mivel nem sikerült neki, a férfiak hangosan kinevették, majd az egyikük, hozzávágott egy botot.

- Nézzük, fel tudod-e emelni legalább ezt a pálcikát! - kiáltotta a többiek nevetése közepette. Kyra soha többet nem felejtette el azt a szégyent, amit akkor érzett.

Először az apja emberei viccként tekintettek a botjára, ők inkább csak edző fegyverként használták, hiszen ezek a hatalmas emberek a kétkezes kardjaikkal, szekercéikkel, alabárdjaikkal egy fát is el tudtak vágni egyetlen csapással. Játékként tekintettek a botra, és még kevesebb tisztelettel kezelték, mint korábban.

Da aztán Kyra a visszájára fordította a tréfát és egy váratlan, félelmetes fegyvert faragott magának. Olyat, ami ellen a legtöbb katona nem tudott védekezni. Kyra csodálta a könnyű súlyát és még inkább meg volt lepődve, hogy milyen természetességgel használta új fegyverét... Olyan gyorsan tudott vele csapni, hogy a katonák idejük se maradt a kardjukat felemelni. Az emberek többsége kék-zöld foltokkal távozott, miután megküzdöttek, így egy idő után kivívta a tiszteletüket.

Kyra végtelennek tűnő éjszakákon át gyakorolt egyedül, egyre inkább mesteri szintre emelve mozgását, elkápráztatva az embereket azokkal a megoldásaival, amelyeket igazán nem is értettek. Érdeklődve figyelték, miként bánik a bottal, mire elkezdte tanítani őket. Kyra szemében az íj és a bot kiegészítették

egymást, mindkettőre szüksége volt: az íjára a távoli célpontok ellen, a botra pedig a közelharcban.

Egy másik vele született tulajdonságot is felfedezett, amiben a férfiak nem voltak jók: ő fürgében mozgott . Olyan kecsesen suhant, mint a tengerben a lassan mozgó cápák körüli kis halak, és még ezeknek az emberek borzasztó erősek voltak, addig Kyra egyszerűen körbetáncolta, átugrotta őket a levegőben és tökéletesen meg tudott állni a lábán. És mikor a kecses mozgását kombinálta a technikájával, az halálos elegynek bizonyult.

- Mit keres ez itt? - kérdezte egy nyers hang.

Kyra a gyakorlótér szélén állt Anvin és Vidar mellett, amikor meghallotta közeledni a lovakat. Mikor odanézett meglátta Maltrent és csapatát, akik még mindig nehezen vették a levegőt, hiszen most hagyták abba a gyakorlatozást. Szemöldök ráncolva nézett le rá, amitől rögtön görcsbe rándult a gyomra. Apja emberi közül Maltren volt az egyetlen, aki nem kedvelte őt. Az első perctől kezdve utálta valami miatt.

Maltren a lovon ülve forrongott, a lapos orrával és ronda arcával úgy nézett ki, mint az az ember, aki csak utálkozni tud, és Kyrában tökéletes célpontot is talált erre. Mindig is ellenezte a jelenlétét, legfőképpen azért mert lány volt.

- Vissza kellene térned apád erődjébe te lány. Készülni az ünnepre, mint ahogy minden más fiatal, tudatlan lány is teszi.

Leo, ráfordult Maltrenre, és Kyrának vissza kellett őt fognia, hogy nyugton maradjon.

- És ez a farkas mit keres a gyakorlótéren? – kötekedett tovább

a férfi.

Anvin és Vidar hűvösen néztek Maltrenre Kyra oldalán, míg a lány mosolyogva állt egy helyben, tudva, hogy megfelelő védelem alatt áll és nem kényszerítheti arra, hogy elmenjen.

- Talán vissza kellene menned gyakorolni - mondta Kyra kicsit kötekedően -, és nem zavartatni magad mindenféle fiatal, tudatlan lány jövés-menésével.

Maltren elvörösödött és nem szól egy szót sem. Megfordult, készen arra, hogy otthagyja, de előtte még odavágott egyet.

- Ma lándzsa nap van. Talán jobban tennéd, ha arrébb állnál, mikor igazi férfiak igazi fegyverekkel gyakorolnak.

Megfordult és ellovagolt a többiekkel. Kyra nézte a távolodó lovasokat és szomorúan konstataálta, hogy az öröme is elszállt.

Anvin vigasztalóan a vállára tette a kezét.

- A harcosok első leckéje, hogy megtanuljanak együtt élni azokkal, akik utálják őket. Szereted őket, vagy sem, egy napon egymás oldalán fogtok harcolni, és egymástól függ majd az életeitek. Gyakran a legrosszabb ellenségek nem kívülről, hanem belülről jönnek.

- És azok, akik nem tudnak harcolni, a szájukat jártatják - tette hozzá egy hang.

Kyra Arthfael felé pillantott, aki vigyorogva, gyorsan jött feléjük. Arthfael Anvinhoz és Vidarhoz hasonlóan egy bátor harcos volt, aki kopasz fejével és nagy, fekete szakállával egy biztos pontot jelentett számára. A legjobb kardforgatók közé tartozott, akit ritkán győztek le, és aki mindig kiállt érte. Ha ott

volt, Kyra biztonságban érezte magát.

- Csak fecseg – folytatta Arthfael -, ha Maltren jobb harcos lenne, akkor többet foglalkozna saját magával, mint másokkal.

Anvin, Vidar és Arthfael is lóra pattant és elvágattak a többiekkel, miközben Kyra ott maradt figyelve őket. Egyes emberek miért utálkoznak? - kérdezte magában. Kétkedett benne, hogy valaha is megérti ezt.

Amint átvágtattak a téren, széles hurkokat formázva, Kyra a csatalovakat tanulmányozta és izgatottan várta a napot, amikor majd ő is felülhet a sajátjára. Nézte a lovagló embereket, akik a kőfal mentén vágtattak és lovaikat, ahogy meg-megcsúsznak a havon. Majd az emberek megragadták a lándzsáikat és amint megkerülték a hurkot, távoli célokra dobtak: ágakra felakasztott pajzsokra. Találat esetén a fém ércesen csengett.

Nehezebb volt, mint amilyennek tűnt. Többen is elhibázták a célt, amikor kisebb pajzsokat céloztak. Akik el is találták, csak ritkán vittek be telitalálatot, kivéve Anvint, Vidart és Arthfaelt. Maltren többször is elhibázta, majd bosszúsan tekingetett Kyra felé, mintegy őt hibáztatva.

A lány, hogy melegen tartsa magát, kihúzta a botját és elkezdte pörgetni a kezei között, majd a feje fölött körbe-körbe. Képzeletbeli ellenségekkel küzdött, képzeletbeli ütésekét hárított, miközben váltogatta a kezeit a nyaka majd a csípője körül, és a bot úgy viselkedett, mintha a harmadik keze nőtt volna.

Miközben a férfiak körbe-körbe vágtattak, Kyra a saját kis

gyakorlóterére ment, amit a többiek nem használtak, ő viszont nagyon szeretett. Kis páncélok lógtak le a kötelekről a fák ágairól, különböző magasságokban. Kyra közéjük futott és ellenségnek tekintve őket, rájuk csapott egyet-egyet. A levegő zörgő hanggal telt meg, ahogy átszaladt a ligeten. Vágott, vagdalkozott és lebukott a visszacsapódó pajzsok elől. Képzeletben fényes győzelmet aratott, legyőzve a hadsereget.

- Megöltél már valakit? – hangzott fel egy kötekedő hang a háta mögött.

Kyra megfordult és megpillantotta Maltrent, aki rajta nevetett, mielőtt újra ellovagolt volna. Magában füstölgött és azt kívánta, valaki bárcsak helyrerakná végre...

Miközben szünetet tartott látta, hogy a férfiak befejezik a lándzsával való gyakorlatozást, leszállnak a lóról és körbe állnak a gyakorlótér közepén. Az apródok hozzájuk szaladnak egy-egy fa gyakorlókarddal, amely vastag tölgyfából készült, és ugyanolyan súlyú volt, mint az igazi acél. Kyra a szélen maradt és gyorsuló szívdobogással figyelte, amint felállnak egymással szembe. Legszívesebben ő is ott lett volna közöttük.

Mielőtt elkezdték volna, Anvin belépett középre, hogy mindannyiukat lássa.

- A mai ünnepen egy speciális ajándékért küzdünk - jelentette be. - A győztes a legjobb falatokat kapja a lakomán.

Izgatott morajlás futott rajtuk végig, miközben a férfiak egymásnak ütögették fakardjaikat, kölcsönösen biztatva a másikat.

A sikeres ütések felhangzó kürt jelezte, amikor az egyik harcosnak sikerült megütnie a másikat, az kiállt az oldalvonalra. A kürt egyre gyakrabban harsant fel és az alakzat egyre inkább fogatkozott, végül már az emberek többsége oldalról követte az eseményeket.

Kyra is ott állt közöttük, bár legszívesebben ő is küzdött volna, de neki nem lehetett. Azonban ma volt a tizenötödik születésnapja és úgy érezte már készen áll. Meg kellett próbálnia.

- Hadd harcoljak én is - kérlelte Anvint, aki a közeléből figyelte az eseményeket.

De a férfi csak megrázta a fejét, miközben nem vette le a szemét a küzdőkről.

- Ma lettem tizenöt éves! – kérlelte tovább. - Engedd meg, hogy harcoljak!

Kétkedően tekintett felé.

- Ez a gyakorlótér férfiakra van - sziszegte Maltren az oldalvonalról, mert már kiesett a küzdelemből. - Nem fiatal lányoknak. Leülhetsz és nézheted a többi apróddal együtt és hozhatsz nekünk vizet.

Kyrát elöntötte a düh.

- Ennyire félsz, hogy egy lány legyőz téged? - vetette oda, miközben érezte, hogy egyre inkább elönti a düh. Végül is az apja lánya volt, és senki sem beszélhetett így vele.

Valaki elnevette magát, míg Maltren elvörösödött.

- Igaza van – vont vállat Vidar. - Talán megengedhetnénk, hogy küzdjön. Mit veszíthet?

- Mégis mivel harcolna? - kérdezte Maltren.

- A botommal! - kiáltotta Kyra. - A te fakardod ellen.
Maltrent elfogta a röhögés.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.